PENTRU CERCETAŞII DIN ROMANIA

In dorinţa de a satisface cât mai complet cererile organizaţiilor de cercetaşi, facem cunoscut că rezervăm această pagină pentru ştirile cercetăşeşti.

Rugăm pe domnii comandanţi ai cohortelor să trimită la „Universul" pe adresa „Cei 3 Cercetaşi" ştirile ce cred necesar a se publica.

Ele trebuesc alcătuite în fraze cât mai scurte.

Când va fi loc vom publica şi fotografii. Pentru aceasta îi rugăm să ne trimită fotografiile organizaţiilor respective pe care noi le vom publica pe rând fie săptămânal fie în supliment.

Se fac şi abonamente în felul următor:

Pentru	10	numere	45 lei
„	20	„	80 „
„	30	„	120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului Universul.

LUPTA DELA KASBA

CAPITOLUL I

Deasupra Yefrenului

Intr'o splendidă dimineață de primăvară un aeroplan zbura pe deasupra localității Hammada el Homro din Tripolitania. In el se găseau trei aviatori, trei aviatori extrem de tineri, îmbrăcați în uniforma cenușie-verzuie a cercetașilor italieni.

Unul sta la volan, altul supraveghia de pe scaunul de alături diversele mecanisme ale motorului, care se găseau în fața lui, cel de al treilea, instalat într'u scăunaș așezat în mijlocul nacelei îndărătul celor două din față, scria. Scria liniștit ca și când ar fi stat în fața unei mese din cel mai comod apartament din Roma sau din Genova.

Deodată cel care scria ridică brusc capul și strigă :

— Raimond!

Cercetașul care era la volan se întoarse pe jumătate pe când celălalt strigă iarăși:

— Marius!

Mecanicul se întoarse și el.

Și amândoi întrebară aproape împreună :

— Ce vrei, Jan Bart ?

— Iată, răspunse acesta, am pus în ordine jurnalul nostru de bord. Vreți să ascultați?

— Da! Da!

— Atunci, să vă citesc:

„Plecați din Roma spre New-York, am fost împinși de îndicațiile greșite ale unei busole și de o furtună pe coastele Africei orientale. Peripeții diverse cu banditul *„Braț de sânge"* și africanul supranumit „Teroarea Savanei". Vizităm apoi colonia italiană din Somalia meridională, la Magodiscio.

Sbor deasupra pustiului Saharei, prin ținuturile denumite „Țara groazei". O pană a motorului ne constrânge să aterizăm în acea regiune berberă, unde trăește rassa „Boturilor roșii" cu care am fost nevoiți să luptăm. Plecarea spre Lisabona. In momentul de față, nouă deviare din drum spre a face o escală la Tripoli, capitala coloniei noastre italiene din Tripolitania".

— Pe toți dracii! îmi place. Nu se poate spune că e prolixă proza ta, zise Marius râzând.

Raimond, râse și el, ceeace făcu și Jan Bart, care provocase acea ilaritate. Intre timp aeroplanul zbura cu mare viteză. Și Jan Bart, care îndeplinea rolul de observator, zări spre est un fum' destul de des, care se urca pe cer. Luă ochianul și îl îndreptă în direcția aceea.

— Ce e? întrebă Marius.

— Drept să-ți spun, nu știu! Și continuă să privească pe când Marius se impacienta.

— E un incendiu, în jurul unui soi de lagăr... Și ceva mai departe... Se întrerupse.

Raimond, care era ocupat la volan, întrebă:

— Pot să știu și eu ce-ați văzut?

— Așteaptă! așteaptă.

Și trecând ochianul lui Marius, Jan Bart desfăcu o hartă pe care o consultă.

— Raimond! știi ce?

— Haide, spune odată.

— Acela e fumul unui incendiu. Vine dela un lagăr, situat în apropierea unei localități, care are în vecinătate un fort.

Mi-aduc aminte, că am citit înainte de plecarea noastră din Roma, că erau lupte prin părțile astea.

— Da! Da! mi-aduc aminte! Se bat pe-aci.

— Haidem, să vedem! hotărî Raimond.

Indreptă aparatul în spre coloana de fum, care sub acțiunea unui vânt puternic, se învârtea cu violență.

Și'n mai puțin de un sfert de oră ajunseră deasupra acelui loc, unde constatară că era vorba de o tabără care fusese incendiată.

Câteva corturi erau încă intacte și în jurul lor se agitau câțiva inși, încercând desigur, să salveze ce se mai putea. In apropierea postului incendiat erau numeroase forțe de cavalerie. Și mai departe, spre sud, se profila în mod confuz, cadrilaterul unei fortărețe.

La vest se zărea o linie negricioasă.

— Pădurile dela Yefren, zise Jan Bart. Colo, la sud, e orășelul, și acele fortificații din spre nord-vest trebuie să fie fortăreața sau Kasba din Yefren.

— Haidem deasupra Kasbei !

In acelaș timp se auzi o salvă de pușți destul de puternică.

Trebue să notăm că *Aeroc*-ul, aeroplanul celor trei cercetași, avea un motor electric, care nu producea aproape deloc zgomot și permitea aviatorilor, nu numai să vorbească între ei, dar chiar să și audă zgomotele terestre, când nu era la prea mare înălțime.

— Dar bine, călărețiii aceea asaltează Kasba!

— Da! confirmă Jan Bart. Aleargă în galop în jurul fortificațiilor.

Probabil că aeroplanul fusese văzut de jos, căci un al doilea tricolor italian se înalță în vârful fortăreței, afară de cel care flutura pe cea mai înaltă parte a bastionului.

— Ne-au văzut! urlă Marius.

Un grup de oameni se adună pe terasa Kasbei, agitând brațele spre cer și strigând .

Impușcăturile încetaseră și călărețiii fugeau în goană spre tabăra incendiată, îndărătul căreia se găsea grosul cavaleriei.

— Ei bine, ce facem? întrebă Jan Bart.

— La dracu! Mi se pare că nu sunt decât două lucruri de făcut. Să aterizăm pe spațiul cela de colo, din dreapta Kasbei, în interiorul bastioanelor și să ne punem la dispoziția comandantului.

Camarazii aprobară.

Și Raimond efectuă manevrele necesare spre a ateriza. Trei minute după aceea, săreau din nacelă în fața unui grup de ofițeri, cari, aliniați, înaintea unui pluton de legionari, așteptau cu vădită emoție pe providentialii aviatori, cari fluturau tricolorul italian!

CAPITOLUL II

O mână de viteji

Gravi și emoționați, cei trei tineri înaintară și la câțiva pași de ofițeri se opriră. Un ofițer, care avea părul cărunt sub bereta cu trei galoane, înaintă spre ei și cu glas sigur, Raimond rosti :

— Domnule căpitan, suntem trei cercetași italieni, Raimond Balsan, din Roma și camarazii mei, Marius Colombo din Milano și Jan Maria Callega zis Jan Bart din Genova. Voiesem să trecem în zbor Atlanticul spre a concura la premiul Carnegie, dar în urma unor împrejurări neprevăzute am fost târâți într'altă direcție și mult mai departe decât prevăzusem. Am văzut din înălțime că aci se dădea o luptă și am venit spre a ne pune la dispoziția dv., domnule căpitan.

Căpitanul zâmbi, foarte mișcat.

— Fiți bine veniți, cercetași italieni. Providența nu ne putea trimite ceva mai folositor decât aeroplanul vostru. Voi fi mândru să comand unor soldați ca voi !

Veniți să vă îmbrățișez, copii!

Raimond, Marius și Jan Bart nu așteptară să le spie de două ori. Și pe rând, fură îmbrățișați și de ceilalți gradați, locotenenți și sublocotenenți. E lesne de închipuit cât fură dă sărbătoriți de căpitanul Stoppani, locotenentul Sizzi, de sublocotenentul Santi și de toți ceilalți.

Și pe când sentinelele stau la posturile lor, iar tot restul garnizoanei admira cu deamănuntul acel aparat extraordidinar, cei trei cercetași, stând la masă cu ofițerii, fură nevoiți să povestească minunata lor odisee.

Dar povestirea nu ținu mult, căci erau grăbiți să afle în ce mod va fi întrebuințat aparatul lor.

Și căpitanul Stoppani le vorbi cu glasul său dulce și puternic în acelaș timp: Numeroase forțe ale rebelilor s'au concentrat în munți și n'am fost vestit de informatori decât acum douăzeci și patru de ore. Abia am avut timpul să-mi adun detașamentele izolate și să trimit două ștafete la Tripoli ca să cer ajutoare. A doua zi după plecarea acestora,

făcând un rond pe bastioane, văzui venind în galop, prin câmpie, doi călăreți înfășurați în burmuzuri, cari se opriră la picioarele zidului.

Și unul din ei, îmi strigă în limba arabă:

— Căpitane, ai trimis ieri la Tripoli, doi curieri ca să ceri ajutoare!

Tonul insolent al acelui individ îmi strânse inima ca în fața unei sinistre presimțiri. Și cu un rânjet, arabul continuă:

— Comandante, vei fi în curând asaltat și atacat de 10.000 de oameni, călăreți și infanteriști. In momentul de față chiar ești înconjurat, deși suntem ascunși de coline și de pădure; spre a te sfida, ne-am făcut lagărul în preajma voastră. Și afl,ă că toate capetele necredincioșilor, cari vor pângări pământul sacru al Profetului cu prezența lor, vor fi asvârlite, șacalilor, ca acestea:

Și zicând acestea, luă din mâna tovarășului său un fel de sac pe care-l asvârli cu toată forța până sus pe bastioane. Apoi amândoi detere pinteni cailor și se depărtară în galop.

Mă plecai și deschisei sacul. Și văzui capetele celor doi curieri pe cari îi trimisesem în misiune la Tripoli. După o tăcere dureroasă, în timpul căreia cei trei cercetași se priviseră, cu o licărire de indignare în ochi, căpitanul reluă:

— Din momentul acela am suferit asalturi continue. Am fost nevoiți să ne apărăm, deci, să ne expunem. Eram 230 cu ofițeri și soldați și suntem reduși acuma la 200.

— Dar arabii?

— Peste 10.000, judecând după întinderea lagărului. Și mai sunt alte trei ascunse prin pădurile vecine!

— Dar, incendiul acela pe care l'am văzut? întrebă Marius.

Căpitanul arătă cu degetul pe locotenentul Sizzi și pe sublocotenentul Santi:

— Intrebați pe acești eroi! Noaptea trecută, s'au dus acolo, deghizați ca arabi și au pus foc în vreo douăzeci de puncte. Când fură descoperiți, începură să curgă gloanțele asupră-le, dar, din fericire, au ajuns la timp înapoi. Cei trei cercetași felicita cu căldură pe cei doi ofițeri, cari se roșiră ca niște fete.

Și căpitanul Stoppani făcu elogiul întregei garnizoane care ar fi fost în stare să se sacrifice până la cel din urmă om, mai bine decât să cedeze.

— Ei bine, zise deodată Marius, la naiba, dați-mi și mie voie să vorbesc.

Toți se întoarseră spre nerăbdătorul lombard, pe când Stoppani zâmbind părintește, îi făcu semn să vorbească:

— Iată! Eu propun ca Raimond și Jan Bart, însoțiți de

un ofițer cu o misiune specială pentru comandantul dela Tripoli, să pornească imediat cu Aeroc-ul. Și trupele de întărire vor cădea în spinarea arabilor, pe când apărătorii Kasbei le vor spinteca burțile!

Căpitanul îi întinse mâna cu un aer mișcat.

— Aceasta era și ideea mea. Mi-ai ghicit gândul, tinere! Dar, în timpul acesta, tu ce vei face ?

— Eu, dacă d. căpitan consimte, voi rămâne aci, ca să nu privez pe Raimond și pe Jan Bart de plăcerea de-a afla ce sa' petrecut în absența lor.

— Aprobat în unanimitate! Veți pleca, după ce vă veți fi adihnit puțin, domnilor aviatori.

— Și de ce nu imediat ? Nu suntem obosiți de loc ! Obiectă Raimond. Cine știe ce mai pot pune la cale acei banditi, în vreme ce noi stăm în neactivitate...

— Sunt de părerea lui Raimond, insistă Jan Bart. Dacă d. căpitan permite, ar fi mai bine să plecăm imediat.

— Bine! exclamă bătrânul soldat. Luați cu voi pe locotenentul Sizzi, care e și el aviator: îl însărcinez cu o misiune specială pentru comandamentul de la Tripoli.

Și ție Marius îți dau de tovarăș pe sublocotenentul Santi. E cam în genul tău și peste câteva minute veți fi prieteni.

Și căpitanul eși ca să redacteze raportul pentru guvernatorul militar din Tripoli.

CAPITOLUL III

Atacul

Raimond propuse locotenentului Sizzi să examineze delicatele mecanisme ale *Aeroc-ului* spe a se asigura că funcționează bine. Și grupul ofițerilor și al aviatorilor eși pe platformă unde soldații se îngrămădeau în jurul aparatului.

Cu brațele goale, ca să fie mai liberi, tinerii lucrară sub ochii atenți ai soldaților, demontând și deșurubând anumite părți spre a le unge, verificând cele mai mici amănunte; și după o jumătate de oră aparatul fu în perfectă ordine.

— Ar fi frumos, zise lombardul, care nu pierdea nici odată ocazia să facă glume, ca după atâtea precauțiuni, să nu sosiți la Tripoli, tocmai prima oară, când sunteți în misiune specială!

Locotenentul Santi zise grav:

— O misiune de care depinde viața a două sute de oameni!

Ochii lui Raimond străluciră:

— Locotenente! declară el, vom ajunge la Tripoli, sau vom muri pe drum.

— Trăiască Italia! strigară toate glasurile.

— Trăiască cei trei cercetași!

Căpitanul apăru cu locotenentul Sizzi.

— Suntem gata, domnule căpitan, ziseră împreună Raimond și Jan Bart.

Bătrânul zâmbi și deschise brațele, cu un zâmbet părintesc.

Uitând orice disciplină militară, tinerii se aruncară în brațele ce li se deschideau și îmbrățișară apoi și pe Marius, care rămânea și se silea să spuie glume, ca să-și ascundă emoția.

Raimond se așeză la volan, având alături pe Jan Bart și arătă locotenentului locul pe care-l ocupase înainte acesta din urmă, în calitate de observator. Se schimbară ultimele saluturi, sentinelele de pe bastioane prezentară armele.

— Cu Dumnezeu înainte! strigă Raimond și lansând

elicea, puse, în mod automat, motorul în mișcare, luându-și zborul în câteva secunde.

Un urlet formidabil, îi întovărăși până ce dispărură printre norii ce pluteau ușor în văzduh.

Dar jos, vocea căpitanului răsuna puternic, împărțind ordine. Apoi, el se retrase. Pe platformă se produse o vie mișcare sub supravegherea subofițerilor.

Marius se urcă pe bastioane împreună cu Santi, care îl făcu să se ascundă îndărătul crenelurilor, scoțând un fluierat. Și imediat se iviră soldați, cari, îngenuchind, îndreptară carabinele în spre câmpia, pe care se vedeau sute de călăreți forfotind încoace și'ncolo.

— O! suntem obișnuiți cu aceste mici recreații, observă Santi. La două sau trei ore reînoiesc atacurile parțiale ici și colo. Acestea sunt preludiul asaltului cel mare, cu intenția desigur de a ne enerva și de a micșora numărul apărătorilor valizi!

— Aveți răniți?

— Da, colo în corpul acela de clădire. Sunt puțini.

— Aveți intenția să răspundeți la aceste provocări?

— Nu, atât timp cât nu sunt primejdioase, căci trebue să economisim munițiile.

— Adică ce? reluă Marius, după o clipă de nedumerire, nu mi-ați da voe să-mi încerc îndemânarea de trăgaci asupra uneia din acele tunici albe dacă mi-ar veni la îndemână?

— Ba da, răspunse sublocotenentul, râzând.

Milanezul verifică încărcătura carabinei pe care o purta pe urmăr și, stând ascuns îndărătul unui crenel făcu gestul de a întinde arma în spre punctul unde voia să ochiască. Dar în acel spațiu de timp atât de scurt, în care-și luase o clipă ochii dela câmpie, se petrecuse un fapt straniu: când se uită din nou în jos, spre a-și alege ținta nu mai văzu pe nimeni. Toți cavaleriștii dispăruseră!

— Drace! Dar unde au dispărut? Intrebă Marius, încremenit. Sublocotenentul Santi care era lângă el și privea prin ochian, răspunse:

— Asediatorii s'au retras îndărătul colinelor și în pădure. Se pregătesc desigur de asalt. Sunt atât de numeroși în cât ne pot înconjura și ataca de toate părțile în acelaș timp... N'o să fie ușor — ți-o garantez!

— Haida de! zise Marius. Aeroc-ul trebuie să fie în momentul ăsta la Tripoli. Și sper că Raimond, Jan Bart și locotenentul Sizzi s'or fi gândind să ia cu el bombe. In timpul asaltului nu vor avea decât să zboare în jurul fortăreței și să asvârle bombele asupra arabilor, în mers. Panica se va propaga printre rânduri.

— M'am gândit și eu la asta! zise Santi. Dar de ce

ai vrut să rămâi aci, Marius, dacă ai sperat că aeroplanul se va înapoia înaintea asaltului ?

— Fiindcă am presimțirea că musulmanii nu vor aștepta noaptea, reluă Marius foarte liniștit și că nu vor aștepta nici reîntoarcerea *Aeroc*-ului.

— Oho ! zise sublocotenentul, profund mișcat.

— Da, — continuă Marius. Mulți dintre ei știu desigur ce e un aeroplan. Știu că aeroplanul pe care l'au văzut, va fi la Tripoli, că se poate înapoia peste câteva ceasuri cu o încărcătură de bombe, că trupele de cavalerie pot sosi dela Tripoli în galop... Și tocmai de aceea cred, că vor încerca să dea asaltul cât mai curând posibil.

— Și eu cred ca și d-ta, bravule cercetaș ! zise o voce energică în dosul lui.

Marius și sublocotenentul se întoarseră brusc. Se văzură în fața bătrânului ofițer, care comanda fortăreața. Toți ceilalți ofițeri îl urmau.

— Da, ai dreptate, Marius, aprobă căpitanul. Suntem toți de părerea dumitale. Am luat măsurile necesare. Musulmanii sunt destul de înțelepți spre a înțelege că noaptea n'ar mări cu nimic probabilitățile lor de izbândă ; ba chiar dimpotrivă, căci la noapte vom avea desigur aeroplanul și poate chiar cavaleria. Și, sunt destul de fanatici ca să se expue gloanțelor noastre în plină zi. Ei cunosc efectivul apărătorilor fortăreței. Speră să ne zdrobească prin numărul lor. Nu știu dacă vor izbuti. Dar știu că dacă vor reuși n'o vor face fără pierderi simțitoare.

Și întorcându-se spre grupul ofițerilor, bătrânul căpitan ordonă :

— Domnilor, executați ordinele și fiți gata. Locotenente Santi, stai lângă mine, vei fi aghiotantul meu. Imediat toți ofițerii se scoborîră de pe ziduri și se răspândiră prin diversele construcții ale fortăreței.

— Ce se duc să facă ? întrebă Marius, curios.

— Vei vedea, răspunse căpitanul.

Nu trecuseră nici zece minute, când cercetașul văzu și înțelese însfârșit cele ce se făceau ; toți oamenii, chiar cei răniți, dar în stare să ție în mână o pușcă și să tragă, se urcau pe zidul înconjurător. Eșeau din infirmerie soldați, cari se târau, servindu-se de două puști ca de niște cârje. Șezând, îngenunghiând, sau culcați îndărătul crenelurilor, puteau și ei lua parte la apărarea Kasbei.

Din mica construcție în care se afla bucătăria, eșiră doisprezece soldați, doi câte doi, ducând gamele atârnate de niște bețe lungi. Se urcară pe bastion și făcură înconjurul umplând gamela fiecărui soldat sau ofiter cu mâncare de fasole si slănină

Și Marius își avu partea lui.

Timp de un sfert de oră, toți se ocupară cu mâncarea. Era ultima masă înaintea luptei.

Cei doisprezece soldați făcură un nou înconjur împărțind fiecărui combatant bucățele de zahăr și câte un păhărel de coniac. Aceasta spre a mai întări, mai ales, pe cei răniți.

Marius văzu pe ofițeri depărtându-se și făcând înconjurul bastioanelor spre a verifica conținutul cartușierelor fiecărui soldat.

Și deodată, se făcu o tăcere adâncă. Toți rămaseră nemișcați. Cei două sute de asediați din fortăreața Yefren așteptau cu pușca în mână asaltul celor zece mii de asediatori. Și ofițerii luaseră puști ca să tragă ca și oamenii lor. Numai căpitanul, cu sabia în teacă, și revolverul la brâu, nu avea în mână decât o cravașă ; el nu trebuia să lupte ci să comande.

Și colo, sus, în vârful turnului, un mare drapel tricolor flutura în bătaia soarelui, glorios simbol al patriei civilizatoare, căreia toți acei oameni înșirați pe zidurile fortăreței îi jerfeau de pe acuma viața lor.

Și totuși dintre oamenii aceia, numai ofițerii și câțiva subofițe rierau născuți în Italia. Soldații erau negri din Libia.

Dar acei negri, disciplinați, sub simbolul celor trei culori aveau un suflet italian.

Amiazi ! Soarele, la zenit, învăluia în razele sale albul minaret, iar drapelul tricolor flutura scăldat de lumină.

Și acea fluturare era singurul sgomot, singurul, care turbura solemna tăcere a oamenilor și a naturii.

Afară, pe câmpie, pe coline, pe marginea pădurii, natura era cufundată în tăcere. Nu se vedea nici un om în burnuz și trebuia să fie cineva prevenit cum erau cei asediați ca să creadă că cel puțin zece mii de musulmani, dintre cari trei sau patru mii călări, se ascundeau colo, în pădure, îndărătul colinelor, dincolo de câmpii în primele lanțuri de munți. Zece mii de arabi, cari de toate părțile înconjurau fortăreața, închizând-o într'un arc neîntrerupt de puști, pumnale, săbii. Și iată că pe neașteptate, în trecerea pe care căldura și lumina o făcea și mai copleșitoare, răsunară notele unei trompete.

Marius întoarse capul și văzu în partea din spre pădure, la vest de Yefren un soldat țeapăn, cu mâna ridicată, ținând la gură o trompetă ce sclipea în bătaia soarelui.

— Ce înseamnă ? întrebă Marius, cuprins de o presimțire care făcea să-i bată inima.

— Inamicul a fost semnalat, răspunse laconic căpitanul.

— Și iată-l colo, adăogă Santi, întinzând brațul spre

coastele muntoase ce se înălțau la vreo trei kilometri de zidurile cetății.

Marius privi și văzu, departe, niște pete albe, care se mișcau pe fondul întunecat al solului și al vegetației. Acele pete, în trei minute deveniră nenumărate și formară dela est la vest o linie albă neîntreruptă, care creștea continuu și ondulând se scobora în văi, se urca pe coaste, urmând accidentele terenului. Și linia înainta.

— Infanteria! anunță căpitanul. Și îndărătul acestei linii, apăru altă linie neîntreruptă ca și cea dintâi, dar de culoare închisă și aproape nedeslușită, în apropiere de pământ și albă în partea de sus.

— Cavaleria!

Atunci, deasupra zidurilor, cele trei note ale trompetei răsunară seci, nete, precise. Apoi, o tăcere. Și în această tăcere, vocea calmă a căpitanului:

— Peste o jumătate de oră vom fi atacați de toate părțile.

Un soldat, pe care Marius nu-l văzuse încă, țâșni dintr'o deschizătură și se ridică drept lângă căpitan. Cu mâna dreaptă ținea o pușcă, iar cu stânga ridica încet o trompetă de cavalerie atârnată pe umeri cu un cordon multicolor.

Cu ochii vii, arzători, întrebă pe căpitan.

— Așteaptă, Saud, zise căpitanul.

Și, urmând exemplul aghiotantului său, căpitanul observă cu ochianul cele două linii albe care colo, în fund înaintau mereu.

— Sunt la vreo două mii cinci sute de metri, zise subtocotenentul.

— Da! răspunse căpitanul. S'așteptăm! Nu vom deschide focul decât la cinci sute de metri, trăgând în cai, spre a pune în dezordine cavaleria. Cu fuga lor nechibzuită și nerăbdarea, care îi face incapabili să suporte focul fără să reacționeze, cavaleriștii se vor pune poate pe fugă și prima linie a infanteriei se va desagrega. Dacă nu se întâmplă așa, vom deschide focul asupra infanteriei dela o mie de metri. Apoi dela cincizeci de metri.

— Au și scări, căpitane.

— Da... le văd; le-au fabricat în pădure. Și au și frânghii cu cârlige de lemn.

— Intr'adevăr! Dar toți soldații au câte o secure.

— Și eu am una! zise Marius, cu mândrie.

Căpitanul privi pe cercetaș cu un zâmbet de bunătate și zise:

— Atunci, băiete, când arabii se vor urca la asalt, puneți carabina pe umăr, ia-ți securea și taie, grăbește. Numai aștepta ca tensiunea lor să-ți indice că sunt încărcate

cu asediatorii, caci distrugerea unei coloane de oameni provoacă dezordinea în cei cari sunt dedesubt și cari așteaptă rândul să se cațere și ei. Și între timp oamenii mei, cari nu au securi, vor trage în plin...

— Bine, căpitane, răspunse Marius. Și cercetașul se întoarse iarăși spre spectacolul asediatorilor.

— Iată ! s'au oprit !

Intr'adevăr, colo, la vreo doi chilometri depărtare, cele două linii albe erau nemișcate.

Această oprire păru, pentru câteva momente, neexplicabilă. Dar deodată se produseră niște goluri, la egală distanță în massa infanteriei arabe și în aceste goluri înainta galopând un val de călăreți.

Trâmbițașul, care sta drept lângă căpitan, avu o tresărire și ochii săi plini de o nouă ardoare întrebară pe căpitan :

— Nu Saud ! zise căpitanul cu bunăvoință. Nu vreau să risipesc munițiile ca să dobor fără nici un folos câțiva indivizi.

Apoi, cu un ton poruncitor :

— Vei suna focul, când îți voi ordona eu, iar nu mai înainte.

Soldatul își reluă poziția, lăsând să-i cadă trompeta dealungul coapsei stângi.

Și apărătorii fortăreței, din înălțimea zidurilor crenelate, asistară timp de un sfert de oră la o magnifică manevră. Dacă de celelalte trei laturi, numărul călăreților care se avântau prin spațiile deschise în liniile infanteriștilor, erau în aceiași proporție ca în laturea în care se găsea Marius, se putea calcula la vreo mie participanții acelei acțiuni belice.

In galopul cailor, cu burnuzurile fluturând, drepți în șeile lor, asediatorii ajunseră, într'o pitorească dezordine la două sute de metri de fortăreață. Aci se împărțiră în două, luând-o spre dreapta și spre stânga. In acelaș timp, cu o repeziciune fulgerătoare, călăreții întinseră puștile și traseră toate cartușele din arme, pe când caii lor treceau în trap pe lângă bastion. Și apoi, în galop, se întorceau înapoi, reîncărcau armele, fără să se oprească ; se reîntorceau și începeau iarăși să tragă. La răpâitul gloanțelor se adăogau strigăte răgușite și urlete sălbatece.

Și toate astea în mijlocul unei mișcări îndrăcite de cai, de burnuzuri, de brațe de oameni și de puști.

Indărătul zidului crenelat, soldații fortăreței cu toată amenințarea teribilă pe care o conținea acea demonstratie inofensivă în sine, nu se puteau opri de a nu admira și în acelaș timp, de a nu surâde. Căci nimic nu era mai frumos

ca acea manevră și nimic nu era mai comic, decât furia strigătelor, a gesturilor, a acelor focuri de pușcă, absolut zadarnică și inutilă. Zadarnică, fiindcă cei asediați nu răspundeau și inutilă, fiindcă gloanțele sau se turteau de zid sau șuerau prin aer prea sus, ducându-se să se izbească de minaretul cel alb al Kasbei.

— Bravo ! murmură căpitanul, cu glas liniștit, vor să ne intimideze și oamenii mei se distrează ca la o serbare ; caută să ne provoace să ne cheltuim muniţiile și nici un foc nu pornește de pe ziduri.

— Și eu care visam totdeauna să văd o *fantazie* arabă... zise Marius glumind. Poftim, acuma sunt servit.

— Și încă bine servit, băiete ! zise căpitanul, căci *fantazia* asta, cum îi spui tu, e desigur cea mai frumoasă din câte am văzut. Și Dumnezeu știe că am văzut destule *fantazii* de astea în viață.

Ciudată liniște înaintea unei bătălii. Acel bătrân ofiter și acel băiat, vorbeau ca și când ar fi asistat, într'o țară absolut pacinică, la vreo serbare arabă. Sublocotenentul privea prin ochian ca și când s'ar fi uitat printr'un binoclu de teatru la vreo scenă de varieteu, iar soldatul Saud stergea cu dosul mânecei trompeta, puțin aburită, fără măcar să-și arunce ochii printre creneluri în spre puhoiul arabilor.

Și totuși, acei musulmani fanatici erau însufleţiți de o ură feroce, sălbatică, capabilă de toate cruzimile ; și totuș, acele puști care se descărcau, trimiteau gloanțe care ar fi putut fi ucigătoare. Și însfârșit acea demonstrație războinică nu era decât preludiul unui asalt inevitabil, în timpul căruia, două sute cincizeci de oameni, dintre cari mulți răniți și rău apărați de zidurile joase, în parte dărâmate, ar fi trebuit să se apere de atacul a zece mii de asediatori.

— Pe toți dracii ! exclamă Marius. Trebuie să aibă multe cartușe ca să le risipească în modul ăsta !

Sublocotenentul Santi, fără a lăsa ochianul, zise cu glasul său tineresc :

— Cred și eu ! Din prima zi a ocupației militare ita liane în Libia, mulți comercianți germani au făcut avere. Pușca cu repetiție și glonțul blindat, sunt căutate azi, dincolo de Rin ca cele mai bune articole de export.

Dar, aproape imediat, căpitanul observă :

— Iată ! Au terminat. Au început să-și dea seamă că devin ridicoli, deși, la început, erau splendizi.

In adevăr, *fantazia* se curmase brusc ; detunăturile și strigătele încetaseră ca prin farmec.

Călăreții trecură iarăși prin golurile din rândurile infanteriei care se închiseră din nou în toate punctele. Și când,

după câteva minute, linia cavaleriei își relua regularitatea, marșul lent reîncepu.

Repunând cu precauțiune binoclul în centura dela brâu, tânărul ofițer lua carabina pe care o avea lângă el și-i verifică cu atenție încărcătura, asigurându-se că totul era în regulă.

— Carabina asta bate la o mie cinci sute de metri? întrebă Marius.

— Da, amicul meu, e o armă solidă, după cum vezi.

— O! atunci e bine...

Și cercetașul îngenunchi, cu țeava puștii vârâtă într'una din deschizăturile zidului; privi spre musulmani, cari înaintau. Inima îi bătea, dar mult mai puțin decât în alte aventuri precedente. Și aceasta se explica, de oarece, pentru un moment senzația de pericol era pentru el mai puțin precisă decât atunci când se găsise în fața amenințării unei morți imediate, sau a unui pericol, care nu-i permitea nici un mijloc de apărare.

Căpitanul dase ordinele necesare și, cunoscător al obiceiurilor locale, prevăzuse că inamicul va forma două rânduri. In consecință ordonase ca primul foc, comandat de sunetul trompetei să fie îndreptat împotriva cavaleriei, un al doilea împotriva infanteriei și însfârșit la o a treia goarnă, se putea trage după voie.

Deodată căpitanul rosti, cu vocea sa calmă, un ordin scurt:

— Atenție! Saud.

Soldatul tresări, surâse, ridică trompeta și o duse la gură, așteptând.

După două minute, căpitanul lovindu-și cisma dreaptă cu cravasa, zise calm:

— Saud! apoi, simplu, adăogă:

— Foc!

Saud suflă cu violență în trompetă și un sunet puternic răsuna clar, sonor, vibrant. O răpăială de detunături spintecă văzduhul în jurul bastionului.

Marius, tremurând de emoție, apăsă pe trăgaci. Apoi, deodată simți o liniște solemnă, o pace delicioasă ce i se scobora în suflet. Nu mai simțea nici bătăile inimii, nici sângele urcându-i-se la tâmple.

— Mii de pipe!... trebuie să ochesc bine!

Și fiindcă unghiul crenelului îl împiedică să vadă, se dete ceva mai în fața deschizăturii și ochi pe un arab nemișcat, care, în mijlocul unei vultori de cai și de călăreți, sta desigur pe o stâncă, sau pe o ridicătură de pământ, căci se vedea mai înalt decât toți ceilalți. Și trase!

— L'am atins! l'am atins! mii de pipe!

— La dracu ! urlă căpitanul. Vrei să-ți sfărâme capul, băiete ?

Și o mână energică îl trase înapoi din fața crenelului.

— L'am atins ! l'am atins, strigă Marius radios.

— Dar dacă te pui în fața crenelului o să fii și tu atins în curând... Stai aci și trage dintr'o parte, iar nu din față.

— Adevărat, domnule căpitan, aveți dreptate, zise Marius, simțind un fior trecându-i prin oase. Și începu să tragă așa cum îl învățase, fără furie. Dar când termină cartușele fu nevoit să-și încarce din nou pușca, dar această operație îl obliga la un repaus în timpul căruia fu atât de captivat de spectacolul ce se desfășura înaintea lui, încât rămase cu mâna în aer, fără a termina.

Prevederile optimiste ale căpitanului nu se împlineau decât pe jumătate și această împlinire parțială nu avea nici cel puțin toate consecințele dorite.

Tirul calculat, liniștit și exact ai soldaților dobora mulți cai și mulți oameni, dar, — poate fiind reținuți de șefi experți și energici, — arabii nu se mai împingeau înainte cu atâta violență. Ici și colo câte un mic grup, mai puțin disciplinat se desfăcea de grupul cavaleriei și năvălea până în dreptul infanteriei. Dar, nefiind destul de numeroși spre a provoca dezordine, erau repede dați în lături, unde-și continuau galopul nebunesc, sau opriți imediat în loc.

Așa că ofensiva asediaților nu avu alt rezultat decât de a accelera mersul infanteriei arabe.

In adevăr, toate primele rânduri începură să înainteze cu repeziciune. Și înapoia lor, la distanță, cavaleria, în ordine, o luă în trap.

Brusc, căpitanul Stoppani, ordonă :

— Incetați focul.

Saud duse trompeta la gură și un sunet puternic domină o clipă detunăturile, care încetară. Unul, două, trei detunături izolate mai răsunară încă. Urlete fioroase porniră din dublul cerc al mahometanilor, care se strângea mereu.

Marius termină repede de încărcat carabina.

— Micul meu prieten, zise căpitanul, aplecându-se spre dânsul, ochește la o mie de metri, pe urmă la opt sute, apoi la șase sute și așa mai departe, din minut în minut. Și mai presus de toate, calm. M'ai înțeles, cercetaș ?

Acum albinele vor începe să bâzâie ! Și întorcându-se, rosti :

— Saud ! foc !

Se repetă goarna dela începutul luptei, veselă, sonoră, vibrătoare.

Și din nou detunăturile răsunară în jurul bastionului. De data asta căzură luptători din rândurile infanteriei.

Dar deasupra și sub zidul crenelat, gloanțele începură să cadă ca grindina, bâzâind și zburând asemenea unui roi de albine.

Atunci, începu pentru Marius, beția luptei. Omului, căruia nu-i e frică și se bate, trage, încarcă, trage iar și reîncarcă în mod automat, i se pare că pușca e mai ușoară ca un pai și că membrele sale chiar se fac din ce în ce mai ușoare; corpul îi se pare că devine elastic și că e gata să zboare, fără greutate la distanțe nemai auzite... Amețeală și beție salutare, care nu-i permit să măsoare pericolul, să se gândească la moarte, să sufere din cauza rănilor, să vadă pe un camarad rostogolindu-se la pământ. Amețeală și beție care observate, conținute și dirijate de căpitani inteligenți și cu sânge rece, fac din soldați niște adevărați eroi.

Și Marius, îmbătat de entuziasm, începu să râdă, să strige, să cânte, fără ca ochiul său să-și greșească ținta, și fără ca degetele sale să fie mai puțin sigure pe trăgaci.

Și auzea deslușit vocea lui Santi, care îngenunchi lângă dânsul și trăgând prin deschizătura zidului, rostea cu voce tare:

— Ochește la opt sute de metri. Bine Marius, atenție! la șase sute acuma. Potrivește-ți cartușiera, e goală pe piept... ai toate cartușele în spate... Bine!... Marius la patru sute de metri acum. Incarcă! și pune repede la trei sute. Fug afurisiții ăștia ca niște draci! Și ce mulți sunt! Pe cinstea mea, toți nespălații de musulmani și-au dat întâlnire în jurul Yefren-ului... Ei! Mi se pare că m'a înțepat o viespe!

— O, zise Marius oprindu-se. Ai obrazul plin de sânge, și băiatul păli, se făcu aproape verde...

— Ei cercetas... nu cumva îți schimbi culoarea? strigă glasul aspru al căpitanului.

— Nu, nu! protestă Marius.

Dar simțea că-i vine rău. Văzând obrazul, gâtul și umărul însângerat al tânărului ofițer; simțea ca un cuțit trecându-i prin inimă.

Dar Santi începu să râdă și imitându-l zise:

— Ei Marius, mii de pipe! Nu cumva ți-e frică? Ce atâta spaimă pentru că mi-au luat o bucățică din ureche. Ce naiba!....

— A! nu e... nu e decât urechea? murmură Marius rușinat.

— Vezi bine, mii de pipe!

Și sublocotenentul râse atât de vesel încât Marius se simți asigurat. Deși sângele care se și închega nu-i permitea

să vadă bine rana, Marius își dete seama că, în adevăr, glonțul sfâșiase lobul unechei stângi a ofițerului și murmură fără să-și dea seama.

— Bine ! Bine !

Și Santi comandă :

— La două sute de metri ținta, Marius !

Marius se supuse și trase din nou.

In acelaș timp, căpitanul comandă :

— Saud ! sună !

Saud sună. Incepea tragerea după voie împotriva asediatorilor.

După câteva secunde începu o luptă brutală și feroce dela om la om, în locul tirului metodic, dela soldat la soldat. Arabii ajunseră la picioarele zidului, vociferând, urlând și agitând în aer puștile, baionetele, săbiile prin norii grei de fum. Marius, lăsând să-i cadă carabina, luă browningul cu mâna stângă, încă puțin cam slabă și cu dreapta apucă securea.

Văzu în aceeași clipă pe căpitan scoțând cu dreapta sabia și cu stânga revolverul de la brâu.

Imediat după aceea căpitanul dispăru din câmpul vizual al cercetașului, fiind târît de Santi, care striga :

— Colo ! colo ! o frânghie !

Arabii din prima linie, protejați de focul continuu al cavaleriștilor rămași în linia doua se repezeau la asaltul zidurilor.

Scări grele fură rezimate de zid și frânghii prevăzute cu carlige solide aruncate cu îndemânare.

Oamenii treceau peste creneluri. Din momentul acela pe bastion fură două feluri de combatanți; unii trăgeau focuri de pușcă și de revolver, alții dau lovituri de secure peste frânghii, dărămând crestele crenelulor deasupra scărilor și plecați peste parapet împingeau înapoi cu lovituri de baionetă, pe asediatorii atârnați de frânghii, sau drepți pe ultimele trepte ale scărilor, sau agățați ca niște maimuțe cu picioarele și cu mâinile de zidul, care se dărâma.

Și toate astea în mijlocul unui haos tumultos de strigăte, de blesteme, de urlete, de detunături, de gemete și de vaete.

CAPITOLUL IV.

In minaret

Imbătat de desfășurarea luptei, Marius fugea dealungul bastionului, dădea lovituri de secure când vedea vreo frânghie agățându-se și întinzându-se; descărca revolverul, când vedea printre creneluri, apărând un cap înfășurat în turban.

Dela un mahomedan pe care îl ucise primi o lovitură care fu cât pe aci să-i crape fruntea. Insângerat, orbit, înfuriat, fugea de colo până colo, trecând peste morți și peste răniți.

Dar, brusc fu apucat de două mâini negre, ridicat și dus pe sus.

Se zbătu și îndreptă revolverul spre capul omului care-l răpea astfel.

Din fericire, cu tot sângele care îl orbea, recunoscu pe Saud. Nu apăsă pe trăgaci.

— Lasă-mă ! Lasă-mă !

— Tu n'auzi retragerea ? urlă negrul.

— Retragerea ? Mii de draci ! Uimit, turburat până'n adâncul sufletului, Marius trase fără voie cu urechea și, deasupra zgomotului tumultos al bătăliei, pe deasupra detunăturilor de pușcă și de revolvere, printre urletele formidabile ale miilor de arabi, deslușì în adevăr o goarnă sunând retragerea.

Dus pe sus de Saud, care săria peste trepte, întoarse capul spre partea de unde venea sunetul și văzu un soldat drept în mijlocul curții fortăreței.

Tot în brațele negrului, Marius trecu pe lângă acel soldat, care încetă de a mai suna și o luă și el la fugă alături de Saud.

In acelaș moment, Marius se simți pus în picioare și împins printr'o ușă deschisă se pomeni în brațele căpitanului, care striga:

— Eroic copil ! ultimul ! a rămas ultimul pe bastion. N'ai auzit retragerea ?

Marius fu dus de sublocotenent în infirmerie, unde me-

dicul maior, îngrijea de răniții strânși în jurul lui și unde află că arabii reușiseră să escaladeze în massă zidul de la nord care era în pantă. Măcelăriseră numeroși soldați și căpitanul abia avusese timp, — spre a prelungi rezistența, — să puie să sune retragerea, pentruca supraviețuitorii, luând în spinare pe răniți să ajungă la construcția izolată în mijlocul căreia se înălța minaretul.

Silit să alerge în punctul cel mai amenințat, căpitanul pierduse din vedere pe Marius. Și când bătuseră în retragere într'un triunghiu apărat de baionete, îndreptându-se spre minaret, Saud strigase :

— Cercetașul ! cercetașul ! Și eșise dintre rânduri, alergând să smulgă pe Marius din mijlocul a vreo șase arabi, împotriva cărora se lupta cu revolverul și cu securea.

Pe când Santi povestea acestea, medicul maior spăla fruntea lui Marius uluit ; constată că era vorba de o rană superficială, dar care avea să lase desigur o cicatrice, străbătând fruntea de la tâmpla stângă la sprânceana dreaptă.

— Bine ! zise glumind Marius, căruia răceala lichidului cu care îi spăla rana îi redase spiritul. Bine ! așa voi avea un semn particular în pașaport.

— Extraordinar băiat, murmură maiorul, care 'l pansa, bandajându-l.

— Dar pălăria mea ? întrebă Marius.

— Trebue să fi rămas pe bastion, răspunse Santi și nu e acum momentul să te duci să ți-o cauți.

— O vom căuta când se va termina lupta. Sper, ca arabii n'o să mi-o fure, ce dracu ! E pălăria mea de cercetaș... înțelegeți !...

— Mulțumesc domnule maior. Și eși în fugă din infirmerie după sublocotenent care se ducea la postul său, lângă căpitan.

Cercetașul se găsi amestecat în grupul ofițerilor. Își dădu repede seama că doi dintre ei lipseau.

— Au murit poate ? se întrebă el. Dar nu întrebă cu glas tare de oarece, pe când soldații trăgeau prin ferestruiele din zid și alții baricadau intrarea, ofițerii discutau între ei.

— Câți oameni au mai rămas ! întrebă căpitanul, a cărui mână stângă, căreia îi lipseau trei degete era sumar bandajată.

— Am numărat la intrare, D-le căpitan răspunse sublocotenentul. In totul cu subofițeri...

— și cu răniți ?

— Da și cu răniți; cel puțin acei cari mai puteau umbla...

— Ei bine ?

— O sută patruzeci, d-le căpitan.

Se făcu o tăcere, în timpul căreia, Marius își auzi bătăile inimii mai puternice de cât detunăturile dinnăuntru și detunăturile și urletele de afară. Apoi căpitanul zise:

— S'a prevăzut cazul de rezistență supremă în minaret. La posturile voastre ! Cât timp va mai fi un singur om viu, drapelul nostru va fâlfâi pe minaretul Kasbei Yefren, Santi ia locul camaradului tău, care a murit. Ești lângă mine... Vino !

Și cu mâna stângă, care-i atârna însângerată și ținând cu dreapta sabia, plin de praf și de sânge căpitanul se repezi pe scara ce se vedea înăuntrul unui fel de firide în fundul clădirii dreptunghiulare înțesată de soldați, cari se îndârjeau să tragă printre deschizăturile zidului.

Marius îl urmă.

Înțelesese că scara ducea la minaret.

In adevăr, după o ascensiune rapidă prin semi obscuritatea, în care se zăreau trei sau patru soldați trăgând prin ferestrui, Marius se pomeni în plină lumină. Se văzu pe o terasă pătrată, largă de câțiva metri și înconjurată de un parapet înalt de doi metri și prevăzut cu creneluri. In mijloc, în vârful unei prăjini, flutura drapelul tricolor. Marius văzu că drapelul era găurit de gloanțe și auzi în jur un zbârnâit ca de albine.

— Marius, zise căpitanul nu te arăta în dreptul crenelurilor. Inamicul trage asupra drapelului sperând să-l doboare. Nu știu că vergeaua e de fier.

Dar privind azurul cerului, Marius avu un gând brusc. Scoase ceasul și consultându-l zise uimit:

— Oh ! e abia unu ! Și musulmanii ne-au dat asaltul la douăsprezece și patruzeci și cinci de minute. Totul n'a durat deci, de cât un sfert de oră.

— Numai atât, într'adevăr, zise căpitanul.

— Atunci, reluă Marius cu glas puțin tremurător, chiar dacă Raimond și Jan Bart nu pierd timpul le mai trebuie un ceas până să se întoarcă ! Poate chiar două...

— Așa cred și eu ! zise, calm căpitanul.

Și fiindcă Marius îl privea cu niște ochi de copil îngrijorat, el adăogă.

— Vom rezista oare o oră în turnul ăsta ? O sper și o doresc. Dar cu un număr atât de mare de avioane, lupta nu va putea dura mult, zidurile minaretului sunt de piatră solidă și vor rezista. Dar acele ale clădirei din jur sunt de pământ și dacă arabii au târnăcoape....

O clamoare diabolică ce venea din afară acoperi glasul căpitanului.

Și se auziră. de data asta. în interior sunetele goarnei.

— Iată zise căpitanul tremurând de durere și de furie, suntem respinși în minaret !

— Și răniții ? exclamă Marius.

— Infirmeria ocupă tocmai bază minaretului. Rămâi aci, băiete și când va apare aeroplanul scoboară și vino de-mi spune. Dacă nu vom fi toți morți până atunci.

Și cu aceste cuvinte teribile căpitanul Stoppani dispăru pe scară. Și Marius, ne mai gândindu-se la el, ci la cei o sută cincizeci de eroi și la ultimii lor patru ofițeri, căzu în genunchi pe terasă. Redevenise în acel moment suprem, copilul care fusese învățat să se roage. Și ridicând spre cer mâinile în care ținea încă revolverul și securea pline de sânge, imploră :

— Doamne ! fă să vie Aeroc-ul, fă-l să vie numai de cât ! La picioarele minaretului, împușcăturile răpăiau și în văzduhul înflăcărat, îmbâcsit de fum și de praf, gloanțele continuau tot mai intens sinistrul lor zbârnâit de albine.

CAPITOLUL V

Cei doi vulturi

Ce făcea între timp aeroplanul, în acele minute pândite de moaorte ?

Aeroc-ul lansat cu toată viteză străbătuse distanța care separă Tripolisul de fortăreața din Yefren.

Ateriză chiar la porțile orașului, unde o companie de infanterie termina o serie de exerciții. La cererea locotenentului Sizzi, un pluton al companiei rămase de pază lângă aeroplan iar locotenentul cu cei doi cercetași intrară în oraș. După zece minute erau în fața generalului guvernator.

După ce prezentă pe Raimond și pe Jan Bart generalului și îi povesti în câteva cuvinte extraordinarele lor aventuri, locotenentul continuă:

— D-le general, venim dela Yefren. Kasba e asediată, înconjurată, atacată de peste zece mii de arabi. Generalul tresări.

— Dar e imposibil, excamă el. Țara e liniștită. Nu se semnalează turburări în nicio parte.

— Aceasta dovedește, d-le general, că de data asta, împinși de șefii lor, arabii au știut să păstreze secretul.

— Dar de ce nu m'ați vestit dela Yefren?

— D-le general, mulți oameni s'au sacrificat. Asediul e atât de strâns, în cât ei n'au putut străbate liniile inamicului. După ce i-au ucis, au aruncat capetele peste zidurile fortăreții.

Generalul, furios, își mușca mustățile.

— Zece mii, ai spus?, murmură el.

— Cel puțin!

— Dar, atunci, trebuie să fie o lovitură pregătită de mult. Ceea ce mă surprinde e că nu s'a știut nimic despre această expediție inamică. Sunt arabi senuși, nu e așa?

— Da, d-le general.

— Dar avem spionii noștri printre ei.

— Spionii, de data asta, ne-a trădat.

— Bine! Peste un sfert de oră trupe de cavalerie și de

infanterie vor pleca. Și voi veni chiar eu cu infanteria. Fortăreața poate rezista douăsprezece ore?

— Sper, d-le general.

— Și mai puțin chiar. Zece ore, sau numai opt, căci cavaleriei nu-i va trebui mai mult ca să ajungă acolo. Artileria o va urma imediat, dar de vreme ce aveți și aeroplanul. Și întorcându-se spre cei doi cercetași, generalul le zise:

— Bravi băeți! Ați binemeritat dela patrie. Ii vom salva mulțumindu-vă vouă! Locotenenete, duceți-vă la arsenal, luați cât mai multe bombe și porniți înainte. Cu bombele veți putea demoraliza pe arabi, așa încât nu vor da asaltul suprem, dacă nu l'au și început încă. Și apoi, vom sosi noi. Morții vor fi răsbunați, iar cei vii eliberați!

Generalul strânse mâna locotenentului, îmbrățișând părintește pe cei doi băeți și chemă pe cei doi ofițeri, cari erau în camera de alături.

Imediat orașul fu în picioare. Afară de garnizoana necesară, toate trupele primiră ordinul de a porni imediat în direcția Yefren-ului.

Cavaleria fu pusă sub comanda generalului Ameglio, care se acoperise de glorie în alte împrejurări. Și cavaleria ești din Tripolis înainte chiar ca Aeroc-ul să fi plecat.

Intr'adevăr, spre a putea transporta cât mai multe bombe, Raimond și Jan Bart voiseră ca lada cu provizii și cu unelte să fie scoasă din nacelă. Ceva mai mult, ca să nu le lipsească benzina pe drum, ei hotărîră să umple din nou motorul, aproape golit. Trebui dar, să caute benzină; găsiră și rezervorul fu reumplut. Dar, toate astea le răpi mai mult de o oră.

Așa că, în momentul în care Aeroc-ul își lua zborul, artileria și infanteria cu generalul Ameglio și întregul său stamajor părăsiseră deja de mult Tripolis-ul.

Locotenentul și cei doi cercetași își putură da seama de repeziciunea marșului trupelor, când trecură pe deasupra lor cu maximum de viteză.

Dela Tripolis la Yefren drumul e drept și relativ plan așa că trupele nu aveau de întâmpinat greutăți. Cavaleria avea să sosească în pot sau zece ore; artileria trebuia să facă trei ore în plus; iar infanteria, plecată la unsprezece de dimineață, nu putea sosi de cât tocmai noaptea.

— Dar, nouă nu ne va trebui atâta! zicea locotenentul Sezzi, după ce calculase totul.

Indărătul lor avangarda cavaleriei dispărea în depărtare.

Raimond, ocupat cu conducerea aeroplanului, locotenentul absorbit în observarea terenului și Jan Bart, cufundat în examinarea unei hărți, nici unul din cei trei aviatori

nu putu prevedea ceeace se întâmplă un minut mai târziu.

Fu pe cât de fulgerător și de teribil pe atât de extraordinar.

Pe neașteptate, cu o forță enormă, ceva se abătu asupra lui Raimond lovindu-l în plin obraz, orbindu-l și răsturnându-l pe scaun, pe când locotenentul, aplecat deasupra motorului simți căzând peste dânsul o massă grea și care se mișca.

La strigătul locotenentului, Jan Bart ridică capul. Primi în acelaș timp pe umărul stâng și pe spate o lovitură formidabilă și văzu în fața sa o massă care se agita și îl izgea, fără ca el să-și poată da seama ce era.

In acelaș moment, Raimond, zăpăcit, lăsând din mână volanul și aparatul cădea vertical la pământ astfel în cât, Jan Bart, smuls de la locul lui trecu peste cele două scăunașe din față și se rostogoli sub parbriz.

— Suntem pierduți, se gândi el. Cădem! Ce s'a întâmplat ?

Aviatorii ar fi fost pierduți, în adevăr și striviți de pământ, dacă *Aeroc*-ul na'r fi fost prevăzut cu un stabilizator automat atât de perfect. Din fericire, aparatul se găsea, în momentul inexplicabilului accident, la o mie metri altitudine, adică destul de sus pentru ca stabilizatorul să poată avea timpul de a funcționa în mod normal, înainte de a ajunge la pământ.

Stabilizatorul deci, funcționa și în mod automat, făcu să reacționeze cârma de adâncime. Și după ce descrise deandeasele un S asemenea acelui pe care aviatorul Pégoud în 1913 îl descrise în mod voluntar cu un aeroplan Blériot, *Aeroc*-ul se îndreptă, își reluă poziția orizontală și începu să scoboare în zbor planat, urmând în lungă diagonală dreaptă linia de trei saau patru sute de metri care'l despărțea de pământ.

In timpul acestei scoborâri Jan Bart, locotenetul și Raimod se rostogoliseră cu toții sub parbriz, care reținându-i îi împiedicase de a fi asvârliți afară din nacelă.

Și înainte de a putea încerca vreo mișcare, *Aeroc*-ul atingea brusc solul, sări înc'odată și recăzu, din fericire, pe un teren acoperit de ierburi înalte, se aplecă puțin pe o parte și rămase nemișcat.

Sizzi și Jan Bart eșiră de sub parbriz; scoaseră afară și pe Raimond, leșinat și îl așezară pe scaun spre a-l examina dacă era rănit, când Jan Bart, strigă:

— Oh, domnule locotenent, ia uită-te colo! Și cu mâna stângă arătă spațiul dintre scaunele anterioare și cel dinapoi. ouDă păsări enorme, doi vulturi, doi din acei vulturi sălbatici, cari vin din munții Libiei, erau prinși cu ghiarele printre

frânghiile din fundul nacelei. In spațiul acela strâmt, cele două răpitoare se zbăteau, cu aripile întinse, cu penele smulse, împrăștiind în toate părțile picături de sânge.

— La naiba! zise locotenentul, aceste două păsări s'au repezit asupra *Aeroc*-ului și din pricina vitezei zborului lor și al nostru, ciocnirea a fost teribilă. Ingrijește de Raimond, eu mă voi ocupa de vulturi. Două focuri de revolver, trase de aproape fură de ajuns srpe a-i ucide. Nu fără osteneală, locotenentul izbuti apoi, să-i desfacă dintre frânghiile încurcate și îi asvârli afară din nacelă.

Raimond deschise ochii, ascultă și înțelese cele ce îi spunea Jan Bart; lovit drept în față de corpul unuia dintre vulturi, fusese numai amețit. Bău o înghițitură de coniac și sculându-se zise:

— Acum, mă simt complect restabilit. Dar *Aeroc*-ul?

Cei doi cercetași și ofițerul săriră jos din nacelă. Aeroc-ul părea foarte avariat. Se aplecase înainte și se rezima pe cele două roți și pe marginea parbrizului. Din fericire, elicea fusese oprită de ierburi în linie orizontală. Nu se izbise de pământ. Dacă poziția sa ar fi fost verticală, în momentul în care aparatul se răsturnase, lovindu-se cu violență de pământ, ea sa'r fi rupt.

— Elicea n'are nimic, zise Raimond. Și asta e principalul.

— Dar roțile sunt îndoite, zise Jan Bart.

Roțile fură examinate. Erau, ce e drept, puțin îndoite, dar nu mult. Combinând sforțările lor cu multă chizuință, cei doi ceretași și ofițerul ibzutiră să le îndrepte în așa mod încât să se mai poată învârti. Dar acest lucru dură un sfert de oră. Tot atâta le trebui ca să scoată aeroplanul dintre ierburi și ca să-l conducă la un loc potrivit spre a decola.

— Din fericire, zise locotenentul lui Raimond, ați avut idee nemerită de a lega solid cele două bombe în interiorul nacelei... căci fără precauțiunea asta, ar fi căzut la pământ în momentul când ne-am dat peste cap și explodând dedesubtul nostru ne-ar fi asvârlit în eternitate.

— Da! zise Raimond cu gravitate. Când pleci cu aeroplanul, trebue totdeauna să te gândești la tot felul de incidente care pot produce un „looping-the loop" în timpul căruia se zboară cu capul în jos. Fără parbriz, care ne-a oprit, am fi făcut un frumos salt!

Haidem să plecăm, mă gândesc la Marius și la ceilalți și nu sunt deloc liniștit.

— Nici eu, zise locotenentul. Desigur că arabii au dat asaltul, bănuind că aeroplanul s'a dus să aducă ajutoare.

— Numai de ar zbura *Aeroc*-ul, murmură Jan Bart.

Urmară câteva clipe de neliniște. Dar, curând inimile

se înveselirâ. Lansată în mod automat, elicea se învârti ca de obicei și puse în mișcare motorul. Roțile scârțiiră dar se supuseră aspirației elicei. Și *Aerocul* își luă zborul, ușor și sprinten ca de obicei.

Incidentul celor doi vulturi, care ar fi putut fi mortal, se lichidă cu o mică avarie și cu o jumătate de oră de întârziere. O jumătate de oră nu pare mare lucru... și totuș trebuia să aibă consecințe teribile.

CAPITOLUL VI

Marius ! Marius !

Imediat după plecare, locotenentul, aplecat pe balustrada nacelei, se ocupă să inspecteze terenul cu ochianul. Și pe măsură ce se apropiau de Kasba, îngrijorarea ofițerului se îndoia.

Indărătul lui, dar de partea opusă a nacelei, Jan Bart observa.

Raimond asculta cu atenție zgomotul ușor al motorului, fericit că totul mergea bine. Și totuși nu se putea împiedica de a simți și el acea îngrijorare nedeslușită pe care o produce presimțirea unei nenorociri.

— Au dat asaltul. Au luat fortăreața. Zidul de centură și curtea furnică de burnuzuri albe...

— Oh! zise Jan Bart, cu glas și mai emoționat, dar drapelul tricolor flutură încă deasupra minaretului. Totul nu e încă pierdut. Să asvârlim bombele!

— Să le asvârlim! ordonă Raimond. Eu voi evolua în jurul minaretului. Lansă Aeroc-ul în linie descendentă și ajuns la două sute de metre înălțime începu să evolueze în jurul minaretului, luându-l drept centru.

Tumultul ce se ridica din fortăreață era teribil: strigăte sălbatice, urlete, detunături. Un vânt puternic sufla pe deasupra pământului, târând norii de fum... Era vădit că arabii, exasperați de vederea aeroplanului, pe care-l vedeau venind, făceau o sforțare supremă ca să pătrundă în minaret și să măcelărească pe ultimii apărători ai Kasbei, orice s'ar fi întâmplat după aceea.

Dar n'aveau să termine cu o victorie prima parte a acelei bătălii, care avea să poarte denumirea de lupta dela Kasba.

Locotenentul cu amândouă mâinile și Jan Bart cu singura mână sănătoasă, luau bombele și le lăsau să cadă în curtea fortăreței. Ele cădeau în mijlocul grămezei aceleia de oameni, loveau o pușcă, o sabie, un om, sau terenul și atunci explodau, asvârlind în jur un uragan de gloanțe care loveau,

sfâșiau, coseau, răsturnau, producând o sângeroasă hecatombă pe o rază de câțiva metri.

La început arabii încercară să tragă asupra pasărei zburătoare. Dar, renunțară imediat. Fiecare bombă care cădea ucidea zece, doisprezece, cincisprezece din acei fanatici, cari furnicau în jurul minaretului. Și fu atunci pentru cei trei aviatori un spectacol de neuitat. Asvârlind armele, burnuzurile și cartușele, ca să fie mai ușori la fugă, arabii fugeau din toate părțile, întorcând spatele minaretului și îndreptându-se spre ziduri. Deschiseseră cele patru porți dinainte și se îngrămădeau într'acolo. Unii se urcau pe ziduri, servindu-se de scări api se lăsau să alunece jos pe scările și frânghiile, care serviseră la asalt.

Dar, pe măsură ce arabii se depărtau de minaret aeroplanul lărgea, în aer evoluțiunile sale și bombele cădeau asupra acelor turme de oameni, care se striveau în dreptul porților. Curând toți acei cari cinci minute mai înainte acupau interiorul fortăreței, fiind fugiți sau morți, nu mai rămase niciun om în picioare înăuntrul curții.

Atunci aeroplanul sbură pe deasupra câmpiei. Și fugarii luând ca o turmă înebunită patru direcții diferite, aeroplanul încetă de a mai evolua în cerc, ținâdu-se după turma care fugea înspăimântată spre munți.

Raimond manevra după indicațiile locotenentului, care îi spusese: — Lasă în pace pe cei care fug spre est, spre vest și spre nord, merg înaintea infanteriei noastre; urmărește însă pe cei care fug înspre sud, spre munți, spre a-i decima în așteptare ca mâine generalul Ameglio să-i distrugă în viziunile lor, cu toate trupele sale.

In nacelă mai rămăsese vreo patruzeci de bombe. Douăzeci fură chibzuit întrebuințate și contribuiră să puie pe fugă, — ucizând pe mulți dintre ei, — grosul arabilor cari se îndreptau în spre munți.

— Să păstrăm pe celelalte douăzeci, zise locotenentul în vederea unei întoarceri.

— Crezi dar, zise Jan Bart, că ei se mai pot întoarce ?

Sunt atât de fanatici ! Gândește-te că nu toți au luat parte la asalt, erau prea numeroși. Acei cari nu s'au bătut încă, sunt în stare să vie la rândul lor, dacă șefii îi conving că aeroplanul a asvârlit toate bombele.

— E drept, zise Raimond. Atunci aterizăm ?

— Da, sunt nerăbdător să știu care sunt pierderile celor asediați... un subofițer e fratele meu și apoi, căpitanul și ceilalți oameni și Marius al nostru ?...

Raimond dirija aeroplanul iar pe deasupra fortăreței și scoborând în spirală, aterizâ în curte, iar rotile se împiedicară de cadavrele care acopereau solul.

— Trăiască Italia ! strigă o voce. Trăiască cercetaşii !

Sărind jos din nacelă aviatorii văzură venind în fugă înaintea lor mai mulţi soldaţi şi trei ofiţeri, plini de sânge şi de praf.

Locotenentul Sizzi recunoscu pe fratele său şi văzând că nu era rănit, îl îmbrăţişă cu ochii plini de lacrimi.

— Dar Marius ! ziseră împreună Raimond şi Jan Bart.

Dar vocea căpitanului Stoppani, răsună poruncitoare, dominând pe toate celelalte.

— Drepţi !

— O tăcere solemnă, un zgomot de paşi... Şi soldaţii se aşezară pe două rânduri, perpendicular cu aeroplanul, aşteptând nemişcaţi. Lângă cei doi cercetaşi şi ei nemişcaţi, căcăpitanul sta drept şi grav, cu sabia în mână.

— Locotenenţi faceţi apelul !

Şi locotenentul Sizzi de o parte şi sublocotenentul Santi de cealaltă, scoaseră câte un carnet şi începură să facă apelul.

La unele nume se răspundea: „prezent". La alte nume, vai, mai numeroase, nimeni nu răspundea şi asta însemna: mort, căci nu mai era nici un rănit în înfirmerie, se târâseră toţi pân'aci.

La fiecare tăcere căpitanul pronunţa o cifră... şi când locotenenţii terminară apelul, căpitanul rosti cu glas mişcat:

— O sută şaptezeci de morţi !

Dar atunci Raimond, alb ca varul făcu un pas şi strigă:

— Marius !

In cele două rânduri, oamenii fură străbătuţi de un fior. O emoţie nespusă îi suprinse. Căpitanul tresări şi privi încremenit pe Raimond.

Preocupat numai de oamenii săi, nu se gândise în momentul acela la eroicul cercetaş.

— Marius repetă Raimond.

Dar, nimeni nu răspunse.

Atunci Raimond privi pe căpitan şi îl întrebă cu ochii plini de lacrimi:

— Era aci cu noi, în minaret zise căpitanul cu glas tremurător. L'am lăsat pe terasă, la picioarele drapelului

— Dar atunci... atunci... să fie mort ? strigă Jan Bart cu glas sfâşietor.

— Mort ! repetă Raimond. Şi nebun de durere se repezi spre minaret. Jos, în turn descoperi două corpuri întinse... erau doi soldaţi. Raimond se repezi atunci, sus pe scări. In tinda scărilor erau morţi: dar nici unul nu purta uniforma de cercetaş.

— Marius ! Marius ! strigau Raimond şi Jan Bart cu glas sugrumat de durere.

Nimeni nu răspundea: nici cel puțin un geamăt, pe care l'ar fi scos un rănit. Raimond se precipită pe terasă. Scoase un strigăt nearticulat, se rezimă cu mâinile de parapet, bâlbâind:

— Dar unde e ? unde e ?

Sub lumina strălucitoare a soarelui, terasa albă era goală: doar umbra prăjinei care susținea drapelul se proecta pe jos. Scoborâră iar. Examinară toate cadavrele, unul câte unul. Al lui Marius nu era.

— E imposibil să fie în curte, zise căpitanul. Din momentul în care l'am lăsat pe terasă până în clipa în care am eșit, mai adineaori, spre a veni înaintea aeroplanului, singura ușă a clădirei care conduce la minaret n'a mai fost deschisă. Marius n'a putut deci să fi eșit în timpul asaltului.

— Nu se știe... nu se știe... să căutăm încă ! se rugă Raimond, care strângea convulsiv mâna lui Jan Bart, copleșit de durere.

Ofițeri și soldați, toți căutară. Toate colțurile fură cercetate, curtea clădirile, bastioanele și până și turnul exterior al bastionului, cu toată primejdia unei posibile reîntoarceri a arabilor. Dar nu întâlniră nici un inamic viu, nu descoperiră nici un cadavru îmbrăcat cu costumul cercetașilor

Printr'un tragic mister Marius Colombo dispăruse.

CAPITOLUL VII.

Ordinul generalului

Multe ore trecură astfel, în căutări zadarnice și apoi cu strângerea morților spre a-i îngropa a doua zi cu toate onorurile militare.

Cu inimile sfâșiate, neștiind ce să creadă, aci abătuți de disperare, aci înviorați de o inexplicabilă speranță, Raimond și Jan Bart, participară ca cercetași și la onorurile militare aduse morților.

Dar de abia îngropară morții când se auzi în depărtare un zgomot de împușcături.

E cavaleria care sosește, zise locotenentul Sizzi.

Și căpitanul zise :

— Suntem încă șaptezeci de oameni valizi și trei ofițeri. Datoria noastră e să secondăm cavaleria până când vom putea. Suntem în măsură să formăm un mic batalion. Să se golească și cartușierele morților.

Vom avea astfel muniții suficiente ca să ne batem, dacă va fi nevoe. Soldați, pe cai, formați coloana câte patru și înainte !...

Apoi, întorcându-se spre Raimond și Jan Bart, adăogă:

— Voi cercetași, chiar dacă nu veți mai regăsi pe gloriosul vostru camarad, nu aveți dreptul să plângeți atâta timp cât italienii se bat. Aveți încă douăzeci de bombe, nu e așa ?

— Da, d-le căpitan, răspunse Raimond, înghițindu-și lacrimile.

— Bine. Imbarcați-vă, luați-vă zborul și duceți-vă de aruncați bombe asupra grosului arabilor, concentrați la nord, sau ascunși în pădure. Trebue ca forțele cavaleriei care sosește și acele ale generalului Ameglio să se poată concentra în jurul Yefrenului, luptând cât mai puțin posibil. Astfel acțiunea contra cartierului general inamic, care e în munți, la sud, nu va fi întârziată, și generalul va putea s'o înceapă chiar mâine de dimineață. Și pe de altă parte aceste e singurul mijloc ce vă rămâne de a regăsi pe Marius, dacă, în urma unor împrejurări ce nu se pot nici măcar închipui, arabii l'au luat prizonier. Ne-am înțeles ?

Da d-le căpitan, răspunseră Raimond și Jan Bart, ai căror ochi străluceau de o nouă speranță ce n'avea să-i mai părăsească.

— Bine... Sublocotenente Santi, urcăte în aeroplan cu acești eroici băeți... D-ta locotenente Sizzi, în urma morții căpitanului și a colegului d-tale ești singurul ofițer al companiei. Rămâi și comandă oamenilor dumitale. Fortăreața va rămâne deacum în paza morților noștri până ce ne vom întoarce.

Intre timp soldații scoteau din grajd caii pe cari arabii nu se gândiseră nici să-i libereze, nici să-i fure.

O trompetă sună. O coloană de soldați, — nici măcar efectivul unui pluton. Se opri la ordinele lui Sizzi. Ceilalți se repeziră pe cai.

Aeroplanul își luă zborul având pe bord pe Raimond, pe Jan Bart și pe sublocotenentul Santi. Dar acțiunea supraviețuitorilor, în aer și pe pământ nu fu de lungă durată.

Jan Bart și Santi nu aruncară de cât șapte sau opt bombe. Atacați mai întâi de avangarde și apoi de grosul cavaleriei, mahomedanii, demoralizați, înspăimântați, fugiră în massă în spre sud, spre inaccesibilele lor refugii.

Inainte de a se înopta și mai nainte de sosirea artileriei, tot nordul, estul, vestul, erau complect curățate mulțumită panicei pe care o provocase fulgerătoarea intervenție a aeroplanului în rândurile armatelor arabe.

Și, din Aeroc, aviatorii văzură o mulțime de burnuzari albe dispărând prin trecătorile, prin văile și printre stâncile în care erau ascunse vizuinele ce serveau de refugiu rebelilor.

Și noaptea fu pentru Raimond și pentru Jan Bart o noapte de inconscienă care avea să le rămâie neuitată.

Aterizară în incinta fortăreței, îndată ce locotenentul Santi le spusese că nu mai era nimic de făcut. Mâncară fără poftă și fără a lua seama la cele ce li se servea, într'o sală albă, la lumina unor mici reflectoare electrice, aduse de cavaleriștii generalului Ameglio.

Pe jumătate adormiți, atât erau de obosiți de osteneală și de durere se lăsară să fie desbrăcați de trâmbițașul Saud și de tânărul medic și se culcară în paturile soldaților. Căzură aproape imediat într'un somn adânc și fără vise. Aflară a doua zi că dormiseră paisprezece ore consecutive. Locotenentul Santi fu acela, care îi deșteptă, și cum deschiseră ochii le spuse :

— Generalul a sosit azi noapte. Șase ore de repaos pentru trupe și înainte !... Artileria se va pune în poziție la sud-vest spre a închide Senușilor drumul văiei spre câmpia de la sud... Cavaleria se îndreptă spre nord... Și infanteria merge drept, împărțită în coloane ușoare, în spre interiorul muntelui...

Fortăreața e păzită de șaptezeci de soldați și doi ofițeri: căpitanul Stoppani și sublocotenentul Sizzi. Al treilea ofițer, care sunt eu, trebuie să vă întovărășească pe bordul *Aerocului*. Generalul vă ordonă, ca în așteptarea aeroplanelor comandate prin telegrafia fără fir, să zburați deasupra munților, dar fără a arunca bombe.

Coloanele de infanterie, de cavalerie, de artilerie sunt precedate de numeroși parlamentari cu steagul alb. Și iată ordinul dat de general:

CORPUL DE OCUPAȚIE AL LIBIEI

Brigada I-a. Cartierul general

„Ofițerii desemnați pe lista aci alăturată vor fi avangardele tutulor formațiunilor de marș. Vor avea însărcinarea de parlamentari, având o escortă personală de patru călăreți și un steag alb.

Tuturor șefilor, caizilor, șeicilor, arabilor cu cari vor veni în contact le vor comunica acestea:

„Generalul Ameglio promite *amanul* (iertarea), și pacea tuturor senușilor, cari au luat parte la asediul fortăreții, cu condiția ca azi, înainte de amiazi, singurul prizonier care e în puterea asediatorilor să fie înapoiat trupelor italiene.

Prizonierul are următoarele semnalmente: uniforma verde-cenușie a cercetașilor italieni: etate între șaisprezece și șaptesprezece ani; culoarea brună, rană proaspătă la frunte. Numele Marius Colombo.

Dacă la amiazi acest prizonier, nu va fi înapoiat unuia dintre parlamentarii desemnați aci, artileria, cavaleria, infanteria și aeroplanele vor ataca și urmări pe senuși în munți, în câmpie și în fundul văilor. Va fi un război fără cruțare. Nu se va accepta nici o supunere. Libia va fi curățată de Senuși.

Dat la fortăreața din Yefren, azi 27 Iunie".

„Semnat GENERAL AMEGLIO"

Abia termină locotenentul și Raimond și Jan Bart săriră în picioare, îmbrăcându-se în mare grabă. Și pe când se îmbrăcau puneau sute de întrebări locotenentului Santi, care se silea să le dea singura explicație plauzibilă asupra dispariției lui Marius.

Dela răsăritul soarelui se reluaseră cercetările prin fortăreață și se descoperise următoarele: sub una din ferestrele minaretului, — cea mai joasă, — la o înălțime numai de trei metri de la pământ, zidul prezenta urme vizibile de escaladare și sub o grămadă de musulmani uciși se descoperise o frânghie cu cârlig.

Se presupunea că la un moment dat la acea fereastră, Marius s'a găsit deodată singur și că arabii au reușit să se cațăre până sus, unde au început să se lupte cu dânsul,; că Marius prins cu cârligul de un asediator, fusese tras afară și căzuse în toiul luptei între musulmanii asediatori și între minaret; și că aceștia văzându-l viu, mirați de uniforma și de tinerețea sa, nu l'au ucis, ci l'au scos dimpotrivă afară din Kasba.

Fereastra trebue să fi fost apoi din nou ocupată de soldați și apărată până la sosirea aeroplanului.

Și natural, în mijlocul fumului și al fierberii nimeni n'a putut vedea pe Marius printre mulțimea arabilor.

— Ceeace întărește și mai mult această presupunere, făcută de căpitanul Stoppani și împărtășită de noi toți, e că am găsit la picioarele zidului, sub fereastră, împreună cu frânghia și revolverul lui Marius.

— Unde e revolverul ? întrebară în acelaș timp Raimond și Jan Bart.

— L'a luat generalul Ameglio și vrea să-l înapoieze chiar el lui Marius, dacă vom găsi pe eroicul nostru camarad, așa după cum totul face să se spere. Dar, nu poate fi nici o eroare. Sunt sigur că e vorba de revolverul lui Marius. E la fel cu ale voastre.

— Să sperăm ! să sperăm ! exclamă Raimond.

— Dar, dacă lucrurile s'au petrecut astfel, zise Jan Bart cu glas tremurător, — nu vă gândiți poate că arabii au ucis pe Marius ?

— E exclus și toți ceilalți ofițeri sunt de aceeași părere

cu mine. Marius ar fi singurul prizonier luat de dânşii. Il vor lăsa viu ca să servească de zălog, şi vedeţi cât preţuieşte generalul acest zălog; el a spus următoarele: „Doi cercetaşi au pricinuit destule pierderi arabilor, aruncând bombe pentru ca eu să subordonez salvării celui de al treilea cercetaş, toată acţiunea noastră militară deslănţuită prin surprinderea de la Yefren. Dacă Marius va fi înapoiat viu şi sănătos, rebelii nu vor fi avea de cât să facă act de supunere sau să dispară, departe, în munţi, şi de data asta nu le vom face nimic. Dar dacă Marius nu va fi înapoiat, ah, atunci va fi răzbunat!"

— Şi generalul a plecat? întrebă Raimond.

— O oră după răsăritul soarelui cu toate trupele, afară de cei trei ofiţeri supravieţuitori ai garnizoanei.

— Bine. Haide să căutăm pe căpitan şi apoi, să plecăm şi noi.

Şi cei doi cercetaşi, înviorăţi de o noapte de odihnă şi de cuvintele încurapătoare ale locotenentului Santi se scoborâră în curte, unde soldaţii împreună cu căpitanul şi cu locotenentul Sizzi le făcură o ovaţiune impunătoare.

După ce fură duşi la cantina fortăreţei, care din fericire, nu fusese prădată de arabi şi li se servi un dejun substanţial, cei doi cercetaşi examinară cu deamănuntul aeroplanul, ale cărui roţi fuseseră reparate în timpul nopţii de soldaţi artilerişti şi apoi se urcară în nacelă împreună cu locotenentul Santi. Jan Bart, instalându-se pe scaunul, pe care de obicei îl ocupa Marius murmură, de data asta cu mai multă speranţă de cât teamă:

— Nu voi fi fericit de cât când voi vedea pe Marius şezând la locul lui!

Elicea se învârti. Aerocul alunecă pe terenul, care fusese curăţat de cadavrele arabilor şi îşi luă zborul pe deasupra Kasbei, în mijlocul urărilor călduroase a şaptezeci de oameni, scăpaţi de asediu, mulţumită aeroplanului şi celor trei cercetaşi.

CAPITOLUL VIII.

Ultimul cuvânt al lui Marius

Presupunerea căpitanului asupra modului în care dispăruse Marius era absolut exactă. Faptul se petrecuse cu un sfert de oră înainte de sosirea aeroplanului. Scoborându-se de pe terasa minaretului şi alergând în jos pe scară, Marius descoperise o fereastră fără apărători, de oarece patru soldaţi, cari o păzeau, fuseseră ucişi. In acelaş moment, văzu o frânghie agăţată de fereastră cu un cârlig de lemn. Ne având loc destul ca să dea cu securea în cadrul ferestrei, se plecase

în arară ca să taie frânghia și reuși. Dar, în momentul în care frânghia, încărcată cu arabi sta să se rupă, fu apucat de spate și în cădere, fu târât și el împreună cu ceilalți.

Căzu fără a-și face vreun rău, pe o grămadă de inamici, morți și vii. Într'o clipită fu dezarmat, luat pe sus, târât în mijlocul unor strigăte neînțelese.

Își dete seama că cei zece sau doisprezece arabi cari-l înconjurau, își deschideau drumul, repetând mereu acelaș strigăt, prin mijlocul mulțimii, care furnica în curtea fortăreței. În zadar căută să scape. Îl țineau de brațe, îl împingeau din spate, îl târau, trăgându-l de tunică.

— Ce vor cu mine ? se gândea Marius.

Fu scos din fortăreață și afară constată o oarecare liniște. Dar străbătând rândurile infanteriștilor, fu iarăș împins, tras, târât până ce ajunse la linia nemișcată a cavaleriștilor.

Aci, cei, care-l țineau și îl înconjurau avură o scurtă explicație cu un călăreț de statură înaltă și cu o fizionomie nobilă, înfășurat într'un burnuz de-o albeață strălucitoare.

Ii se aduse un cal.

Marius fu pus în șea, legat de picioare și peste coapse cu mâinile la spate și dus pe o potecă ce mergea dealungul unei râpe și apoi urca foarte repede. Patru călăreți îl precedau, iar patru îl urmau de aproape.

Ajunseră în vârful colinei, și urmând acea linie pe o lungime de patru sau cinci sute de metri se afundară apoi pe o potecă transversală, care urcând pe o colină destul de înaltă se scobora apoi într'o vale adâncă și întunecoasă. După un marș de o jumătate de oră, în cursul căruia întâlniră numeroase grupuri de arabi pe jos și călări, ajunseră la intrarea unui platou larg și lung, mascat spre câmpie de asperitățile unui mic masiv stâncos, de unde nici nu se putea zări fortăreața.

Toată partea acestui promontoriu era acoperită cu corturi și în fața fiecărui cort erau cai cu șeaua pe ei și o mulțime de oameni, stând jos, sau în picioare, toți înarmați cu carabine, spade și cuțite.

La apariția prizonierului și a escortei sale toți oamenii scoaseră strigăte de uimire și de bucurie. Și uimirea mai ales, li se citea pe față, până'ntratât în cât Marius își zise în gând :

Trebue să fie uniforma mea care îi face să cadă din cer. E destul de ponositâ, ce drept, dar n'are nimic comun cu uniforma soldaților și apoi ei n'o cunosc !

Dar Marius, nu se gândea la vârsta sa, la extrema sa tinerețe care de sigur făcea să „cadă din cer" pe arabii mai

mult chiar decât uniforma sa de cercetaș, necunoscută în munții aceia.

Însfârșit, acea stranie cavalcadă se opri la vreocâțiva pași de un cort mai mare și pitoresc colorat, deasupra ușii căruia flutura un steag verde având la mijloc semilună roșie. Sub cort, pe perne îngrămădite deasupra unui splendid covor, un arab cu barba lungă neagră, cu figura serioasă și maestoasă ședea înconjurat de alții în picioare, printre cari trei bătrâni cu bărbile albe.

Toți erau îmbrăcați în mantale și burnuzuri albe și la brâu purtau arme prețioase.

— Bun ! își zise Marius, iată marele șef și statul său major.

La vederea ciudatului prizonier omul cu barba neagră avu în ochi o lucire de vie curiozitate. Dar repede își luă un aer nepăsător.

Marius fu deslegat: i se desfăcură și mâinile și îl puseră în picioare pe covor, iar unul din acei cari'l aduseseră începu să vorbească cu gesturi mari și vocea seacă.

— Povestește cum m'a prins. Își zise Marius.

Când oratorul termină, șeful spuse câteva cuvinte. Imediat toți oamenii, cari aduseseră pe Marius se retraseră luând cu ei caii. Și Marius rămase singur în fața acelui sever areopag arab, dar nu era de loc impresionat. Când în anumite împrejurări se simțea absolut neputincios în fața destinului Marius Colombo devenea în mod inconștient fatalist. Deci în împrejurarea de față, nu era de loc îngrijat, zicându-și că oricât s'ar fi chinuit cu gândurile nu putea schimba cursul evenimentelor. Nu fu totuș mai puțin uimit când auzi pe senus vorbindu-i într'o italienească foarte ciudat accentuată, dar corectă.

Și cu vocea nobilă, gravă, liniștită, șeful spunea :

— Băiete, tu ești prizonierul senușilor, cărora eu, Mohamed el Hamid le sunt șeful suprem. Uniforma ta nu e a nici unui corp italian din cele cu care ne-am luptat noi până acum. Acei cari te-au prins mi-au spus că tu nu erai în fortăreață înainte ca oamenii mei s'o fi atacat. Și pretind că tu te-ai scoborît dintr'un aeroplan a cărui apariție mi-a fost semnalată mai adineaori. Cum ai putut fi într'una din acei păsări mecanice, făcute doar pentru oamenii întreprizi și cu experiență, când tu nu ești de cât un copil ? Mi-au spus apoi, că te-ai bătut cu îndârjire, mulți dintre soldații mei te-au remarcat. Asta nu e de vârsta ta !

Răspunde-mi acum.

Pe când ascultă aceste cuvinte, care nu conțineau nimic amenințător, ba chiar aveau ceva elogios, Marius era persecutat de o idee. Cu desinvoltura sa naturală o exprimă brusc

și strengărește, îndrăsnind să tutuiască la rândul lui pe acela care-îi spusese tu.

— Dar cum se face că știi italienește ?

Șeful ezită. Figura sa luă o trecătoare expresie de severitate. Dar se gândi probabil că era în fața unui copil și că ar fi fost ridicol să se arate susceptibil. Surâse și răspunse, oarecum amuzat.

— Ești îndrăzneț, tu, care mă întrebi, atunci când eu îți poruncesc să răspunzi. Dar, vreau să-ți satisfac curiozitatea. Am locuit la Tripolis, și am făcut câteva voiajuri la Roma. Apoi, am avut mult timp printre sclavii mei pe un compatriot de al tău. Acum răspunde-mi. Cine ești ? De unde vii ! Ce făceai în fortăreață, printre inamicii țării mele, ai rassei mele, ai poporului meu, în mijlocul cotropitorilor țării mele ?

Marius, care'l ascultă cu atenție, își dete seama că o furie și o ură conținută vibra în aceste ultime cuvinte.

— Oho ! se gândi el. Individul nu e poate așa de benevol cum se pare. Să stau în gardă. Dar, trebuie să-i arăt cu nu mi-e frică. Și cu glas tare, răspunse:

— Cred că ai auzit vorbindu-se de cercetași, de vreme ce ai fost la Roma. Ei bine eu sunt cercetaș și uniforma mea e aceea a acestui corp, căruia îi aparțin.

Doi camarazi și cu mine am plecat de la Roma cu aeroplanul ca să facem călătorii aeriene prin lume. Intâmplarea ne-a făcut să trecem deasupra acestei regiuni. Am auzit împușcături. Atunci, știind că Libia nu e încă în întregime pacificată ne-am gândit că se bătea poate o mână de italieni cu o mulțime de arabi și ne-am făcut datoria aterizând în fortăreața de la Yefren. Văzând primejdia alor noștri, camarazii mei s'au dus la Tripolis ca să caute bombe pe care le-am asvârlit asupra trupelor tale și să ceară ajutoare, care nu vor întârzia să sosească....

Ce zici, caidule, nu puteam permite ca mii de arabi să masacreze o mână de italieni, la naiba !... In locul meu și tu ai fi făcut tot așa... garantat !

Și Marius tăcu, mulțumit de el însuși.

Bătrânii și ceilalți șefi mai tineri cari erau grupați îndărătul lui Mohamed el Hamid, îi aruncau priviri furioase Dar Marius nu se sinchisea, se ocupa numai de caid.

După o clipă de tăcere, acesta zise cu glasul său exagerat de liniștit.

— De ce n'ai plecat și tu cu camarazii tăi. De ce ai rămas în Kasba ?

Marius răspunse cu simplicitate:

— Se spunea că arabii vor ataca fortăreața. Nu văzusem

nici odată un asalt. Nu se vede așa ceva în orice zi. Și am rămas deci, ca să văd un asalt.

— Și l'ai văzut ?

— Oho ! și încă cum !

— Și ai luat parte la el.

— Firește.

— Câți ani ai ?

— Șaisprezece.

— Cum te chiamă !

— Marius Colombo, milanez.

Atunci șeful se întoarse spre statul său major și schimbă cu doi bătrâni câteva cuvinte pe care Marius nu le pricepu, sfârșind cu un gest care părea că încheia discuția. Apoi privind din nou pe cercetaș și cu același ton rece și liniștit îi zise:

— Marius Colombo, ești un băiat admirabil. Dar prin exemplele pe care băieții de felul tău îl dau națiunei lor, ei sunt mai periculoși decât bărbații. Nu te vei mai întoarce în țara ta. Vei primi aci onorurile datorite celor mai mari războinici. Dar le vei primi mort. Cadavrul tău va fi îngropat, cum ar fi al meu propriu dacă aș muri. Și tu vei muri și moartea ta va rămâne taina acestor munți, căci trebuie evitată contagiunea exemplului tău printre copiii națiunii tale. Am zis !

Ai o oră ca să-ți recomanzi sufletul Dumnezeului tău.

Marius se aștepta atât de puțin la această concluzie în cât fu mai curând înmărmurit decât înspăimântat.

— Nu!... nu zău... glumești? bâlbăi el în mod mecanic.

Dar vocea caidului care reîncepuse să vorbească, îi redete tot sângele rece.

Vocea zicea:

— Totuși, venerabilul nostru *ulema* a intervenit pentru tine, având în vedere tinerețea ta și marile servicii pe cari ai putea să le aduci Islamului: „Îți poți salva viața. Poți deveni fiul meu adoptiv, moștenitorul puterii și averii mele, căci și eu sunt mișcat de tinerețea ta, de curajul tău, de splendidul viitor ce te așteaptă. Renunță la religia ta mincinoasă și la națiunea ta hrăpăreață... Îmbrățișează unica credință adevărată, aceea a lui Mohamed. Fă-te musulman".

— Ce face? Exclamă Marius, căruia nu-i venea să creadă. Vrei să deviu musulman și arab?

— Da, dacă vrei să trăești și să devii un mare șef.

Atunci, brusc, Marius izbucni în râs, un râs vioi, tineresc și batjocoritor. Apoi cu o voce vibrantă și ironică:

— Ei bine, caid, se vede cât de colo că nu ești italian... Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte, mie, dacă te-ași fi făcut prizonier să-ți propun să te faci creștin, să devii fiul meu adoptiv și moștenitor al prăvăliei de arme și cuțite a

carei proprietate mi-o rezervă unchiul meu Colombo. în piața Campo dei Fiori din Roma!

Și izbucni iarăș în râs. Apoi, brusc, zise grav și rece :

Caide, un creștin italian nu-și reneagă religia și patria. Sunt un copil, e drept. Dar copiii de la noi știu să moară ! Știu totdeauna să zâmbească și îți voi arăta ce valorează.... bătrâne !

Dar, în asemenea împrejurări, impresiile unui băiat de șaisprezece ani, cu o fire arzătoare, se transformă și se succed cu o uimitoare repeziciune și adesea, cu o aparentă contrazicere.

După sincera și energica lui bravare, Marius rămase un moment palid și tremurând. Apoi tot corpul îi tresări. Plecă fruntea și murmură atât de încet încât, desigur, caidul nu-l putea auzi :

— Ori cum ! e plicticos să trebuiască să mor ! Fără să-și dea seama, lacrimile îi țâșniră din ochi. Dar el nu le simțea, cuprins de acea oroare instinctivă de moarte, pe care o simt toate ființele omenești, fie chiar numai o clipă, între exaltarea sacrificiului și aceea a disperării.

— Plângi, cercetașe ? întrebă o voce batjocoritoare.

Era vocea caidului.

Marius își îndreptă corpul, ca și când ar fi fost lovit.

— Plâng ? exclamă el, surprins și indignat. Și își trecu mâna pe ochi.

— E adevărat !.... Oh !....

Dar scuturând cu o mișcare leonină capul cu părul în desordine și fruntea strânsă de un bandaj însângerat, strigă: Nu ! nu, nu plânge cercetașul italian. Plânge Marius, copilul. Dar acum s'a sfârșit. Fă cu mine ce vrei ! Jur că nu voi mai plânge și că voi muri așa cum aș fi murit pe bastionul fortăreței dacă un glonț arab m'ar fi lovit... Trăiască Italia !

Și instinctiv, se întoarse cu mâna dreaptă ridicată spre nord, spre Italia îndepărtată. Și văzu un punct strălucitor pe cerul albastru, colo, în spre Yefren.

Scoase un strigăt de triumf și de bucurie.

— Aerocul ! Aerocul ! Isfârșit !

Violent, batjocoritor, radios, se întoarse spre Caid care se sculase brusc și îi strigă :

— Privește, caid, privește, colo, pasărea aceea. Ah ! poți să mă ucizi acuma, ea mă va răzbuna și sute de cadavre arabe vor face cortegiu cadavrului meu. Tu-mi pregăteai onoruri de război. Iată-le ! Adio Raimond, Jan Bart, amicii mei ! Adio. Trăiască Italia...

Dar nu mai putu striga ; mai mulți oameni îl duseră aproape pe sus și îl scoaseră afară. Se zbătea în mijlocul burnuzurilor care-i acopereau capul, îl înfășurau, înăbușin-

du-l. Deodată, se simți liber și întins pe ceva moale. Auzi vocea caidului care îi spunea :

— O oră, cercetaș... ai o oră ! Gândește-te, Islamul sau moartea.

Stofa care-i acoperea ochii fu scosă. Privi în jur cu curiozitate. Nu mai văzu pe Caid ci numai doi arabi, îmbrăcați cu cazece roșu cu albastru și pantaloni albi și cu picioarele goale, cari stau drepți de oparte și de alta a divanului pe care era întins. Cei doi gardieni țineau în mână câte o sabie cu lama curbată. Și Marius își dete seama că era singur, cu mâinile și picioarele deslegate, într'un cort, sub paza, a doi oameni înarmați. Primul gând al unui prizonier e totdeauna acesta :

— Dac'aș putea scăpa !

Fu și gândul lui Marius.

Dar, îl goni repede, fiindcă îi apărură îndată toate obstacolele care se opuneau la evadarea sa.

El își zise, după o scurtă gândire :

— Sunt fără arme, păzit de doi oameni înarmați ; cortul în care mă găsesc e situat într'un punct al platoului pe care se află peste o sută de alte corturi ; pe acest platou circulă mii de musulmani înarmați și toate potecile și drumurile care mă despart de fortăreață sunt îmbâcsite de arabi pe jos sau călări. In afară de poteci nu sunt de cât prăpăstii, în care mi-aș rupe gâtul sau spații goale, unde aș fi repede descoperit, înconjurat, prins și probabil, ucis ca un câine... Nu ! evadarea e imposibilă. Să ne resemnăm și să așteptăm ! Peste o oră mă vor executa... afară numai dacă pân'atunci aeroplanul nu va veni cu multe bombe deasupra acestui platou; dacă bombele nu vor pune pe fugă pe senuși, dacă una sau două nu vor exploda, omorând pe gardienii mei, fără să mă atingă pe mine, și astfel aeroplanul mă va putea lua de ac viu și sănătos.

Presupuneri, cari-mi par irealizabile, fără o înlănțuire de combinații extraordinare, așa încât nici nu merită să le iau în serios.

Nu, de data asta numai scap... E glorios, nu zic ba ! Dar !! trei milioane de pipe ! cum ar spune unchi-meu, armurierul, si mai plicticos de cât o carabină care ți se descarcă singură în mână.

Și tot reflectând, bravul cercetaș se gândi la Raimond, la Jan Bart, la familiile lor și la a sa, la traversarea Atlanticului, la premiul Carnegie, la apărarea fortăreței, la victoria inevitabilă a italienilor,

Intins pe perna moale, cu mâinile sub cap și picioarele unul peste altul, se gândea la toate astea și la o mulțime de alte lucruri. Se gândea la viață care era așa de frumoasă, la

cerul patriei sale pe care n'avea să-l mai vadă, la destinul oamenilor, care îi scăpa de un pericol ca să-i asvârle într'altul. Și desfășurarea acestor gânduri fu pentru Marius ca un lung vis, în timpul căruia spiritul și carnea sa se pregăteau în mod inconștient pentru moartea care-l aștepta.

— Sper că nu mă vor tortura, se gândea el. Nu, caidul nu mi-a vorbit de așa ceva. Îmi vor tăia capul cu o lovitură de iatagan, sau mă vor împușca... Și într'un caz și într'altul se zice că nu suferi... M'ar plictisi grozav să sufăr... E destul de plictisitor să mori! Mii și milioane de pipe. Ia uitați-vă ce mi-a căzut pe cap! Zău nu m-așî fi gândit niciodată la așa ceva când am plecat de la Lungo Tevere cu Raimond și cu Jan Bart spre a trece Atlanticul...

Dar, pe toți dracii, ce-o să fie? Marius se ridică în cot și consultă ceasul pe care nu-l pierduse, mulțumită lanțului solid de oțel care-l lega de centură.

Patru și jumătate! strigă el... Dar am fost dus în fața Caiduliu la trei fără zece, mi-aduc aminte, fiindcă m'am uitat la ceas îndată ce m'am scoborât de pe cal, când mi-au deslegat mâinile; convorbirea noastră nu a durat mai mult de un sfert de oră... să zicem douăzeci și cinci de minute. Deci, am lăsat pe Caid sau mai bine zis am fost adus pe sus la trei și un sfert... Ora stabilită a trecut de cincisprezece minute. A ! la naiba ! ce s'o fi întâmplat? M'or fi uitat? Sau poate cred că fiecare minut în plus mă face să înaintez cu un pas spre Islam?...

Stătu un moment nehotărât din pricina unui gând care-i trecu prin minte. Apoi, brusc se sculă zicând:

— Mă duc să văd.

Era ceva nebunesc... Și Marius era convins că cei doi paznici l-ar fi apucat imediat și l-ar fi trântit la loc pe pernă, dar o forță lăuntrică îl împingea să iasă din cort

In picioare, repetă:

— Mă duc să văd. Și se duse spre ieșirea cortului. Gardienii nu-l opriră. Găsi, fără greutate deschizătura și dete liniștit la o parte pânza care o acoperea Și ieși. Făcu trei pași și se întoarse; cu iataganele în mână, cei doi paznici, nepăsători, urmau.

— Bun! zise Marius în sine. Au ordin să mă întovărășească și să mă oprească dacă aș voi să scap, sau chiar să-mi taie capul... Dar, ce dracu s'o fi întâmplat ? Atenția îi fu atrasă brusc de straniul aspect al platoului.

Majoritatea corturilor erau strânse și legate pe spinarea cailor. Mulți arabi făceau baloturi din covoare, perne și alte obiecte și le încărcau pe cai. Alții desfăceau metodic și foarte repede, puținele corturi rămase în picioare. Și pretutindeni

se vedeau oameni și cai forfotind încoace și'ncolo. Era vădit că ridicau lagărul.

— Dar șefii? Dar Caid-ul, se întreba Marius, încremenit, unde sunt? Dar, curând nu se mai gândi, căci un sgomot surd, confuz și îndepărtat pe care îl mai auzise eșind din cort îi atrase toată atenția. Și auzi un murmur nedeslușit ca urletele unei mulțimi, și la intervale, zgomotul surd al unor detunături...

— Mii de pipe! trebue să văd.... Creasta asta de stânci îmi ascunde câmpia. E imposibil să mă cațăr acolo... A ! calul ăsta încărcat !

In fața sa, nemișcat și ținut de frâu de un arab, sta un cal încărcat cu o piramidă de lăzi. Marius era un adevărat acrobat. Dintr'o săritură și trei mișcări fu în vârful piramidei, fără ca gardienii să-l fi oprit. Probabil, se gândeau, că nu sărind pe un cal încărcat și ținut de frâu, avea să fugă prizonierul. Și în picioare, colo sus, în echilibru pe lada cea mai de sus, Marius observă regiunea Yefrenului. Și văzu! Înțelese și bătu din mâini voios, strigând din toate puterile:

— Bravo ! dați înainte ! Raimond și Jon Bart !... bombe! aruncă bombe! Nu se vede de-aci, dar se ghicește! Ce panică. Doamne! Fug toți înebuniți, întorcând spatele fortăreții. Bravo, cercetași! Bra...

Ultima silabă fu întreruptă de o scrâșnitură de dinți, care fu cât p'aci să taie limba lui Marius.

La o mișcare bruscă a calului, cercetașul își pierduse echilibrul și căzuse. Căzu în brațele unui uriaș în burnuz, care-l puse îndată pe picioare. Și Marius se văzu în fața caidului Mohamed-el Hamid, în persoană.

De data asta, nobila figură nu mai era nepăsătoare ca de obicei. Fizionomia și ochii exprimau cea mai violentă furie.

Marius era atât de fericit de cele ce văzuse în cât avu nebunească îndrăsneală de a sfida pe acel om vădit exasperat:

— Ei bine, caid, — îi zise el, — aștepți se vede ca să mă ucizi, ca toți soldații tăi să fie morți ?

Caid-ul, cu un gest brusc, scoase pe jumătate cuțitul dela brâu, dar cu un alt gest tot atât de repede, vârâ arma la loc, în teaca damaschinată și zise cu vocea tremurătoare:

— Ceasul tău n'a sosit încă, cercetaș! Și întorcându-se, strigă un ordin scurt. Și Marius se văzu luat pe sus și legat pe un cal în mai puțin de o clipită.

Gardienii săi, rămânând pe joe, apucară fiecare deoparte hățurile calului și Marius înțelese că îl duceau în urma caidului, care se urcase pe un cal superb, fiind precedat de șefii cu bărbi albe, călărind și ei niște cai admirabili.

Toate corturile fuseseră strânse și platoul fu evacuat. Indată ce trecură de creasta de stânci, Marius văzu că toate potecile, toate râpele, toate văgăunile munților furnicau de arabi, care se afundau din ce în ce în munții sălbatici. Rumori continue, dar înăbușite de distanță veneau din spre pădure și din spre platoul Yefren. Și înc'odată Marius distinse Aeroc-ul care zbura în jurul fortăreței. Apoi grupul din care făcea parte trecu de cealaltă parte a colinelor luând-o pe o potecă largă. Și până la venirea nopții merseră fără să se oprească, în trap și chiar la galop când drumul scobora sau era șes; la pas când poteca urca în zig-zag. Când apuse soarele, Marius simți pentru prima oară o senzație de frig. Erau la o mare altitudine și sufla un vânt foarte rece. Șefii, *ulemalele* și cavalerii se înfășuraseră în burmuzurile lor și cineva se gândi la prizonier, căci simți că-i aruncară un hurnuz pe spinare, iar cei doi gardieni, cari mergeau de-o parte și de alta a calului, îl înfășurară bine și îi prinseră burnuzului în jurul corpului.

O oră după apusul soarelui, toți se opriră și poposiră pe un platou ascuns între munți.

Marius avu neașteptata cinste de a se vedea introdus chiar în cortul șefului unde i se dete să mănânce, la doi pași de caid, de șefi și de ulemale, cari mâncau din aceeași mâncare. Apoi se așezară mai multe perne pe un covor și Marius fu culcat pe acel pat improvizat sub o largă cuvertură, având alături de el pe cei doi paznici.. Dar Marius era prea obosit, ca să se mai gândească la o evadare; evadare de care se temeau grozav, judecând după precauțiunile luate. Și Marius adormi după ce își întoarse mai întâi ceasul, ceeace dovedea admirabilul său sânge rece, chiar în mijlocul celor mai mari primejdii.

Când îl deșteptară crezu că nu dormise mai mult de un sfert de oră. Se uită la ceas la lumina unui fel de candelă, care așezată pe un trepied, ardea sub cort. Și constată cu uimire că erau ceasurile patru.

— Patru de dimineață, — își zise el, — căci ieri seară când am adormit, ceasul arăta nouă! Doamne! ce repede trece timpul !

Se sculă. Lângă el, sub cort, nu erau decât cei doi gardieni. Caidul și ceilalți eșiseră.

Afară din cort, la primele licăriri ale aurorei, era foarte frig. Ii lăsaseră lui Marius burnuzul cu care se înfășură. Sări singur pe cal și constată cu plăcere că nu-l mai legau ca în ajun.

Gardienii îndemnară calul și, după ce treeură de o trupă de infanteriști, Marius se găsi din nou îndărătul drapelului alb al caidului.

Și merseră astfel, fără a se opri, vreo doua leghe spre Sud...

— Ei... se gândea Marius... nu cumva mă duc până în Sahara prin afurisiții ăștia de munți ?

Și apoi îl mânca limba. Pentru el o tăcere prea lungă, era cel mai mare chin. Și cu vocea lui fragedă, tinerească și sonoră, chemă fără cel mai mic respect:

— Caide! caide! ei! Mii de pipe! Caide Mohamed!

Ca un prizonier să-l cheme în modul ăsta, trebuia să fie pentru marele șef al Senușilor ceva cu adevărat nemaipomenit. Opri calul se întoarse în șea, în mijlocul șefilor și al ulemalelor, opriți ca și el, ceeace imobiliză deodată toată coloana de oameni pe jos și călări:

— Caide, zise atunci Marius cu glas ridicat. Mă plictisesc... O să mai ție mult fuga asta ? Căci, fără supărare, dar tu fugi, caide... Omul e tare când a făcut, odată pentru totdeauna, sacrificiul propriei sale vieți... Acest sacrificiu, Marius îl făcuse... sincer, în mod absolut. Din ajun își zisese că nimic nu-l mai putea salva și că dintr'un moment într'altul moartea putea să-l lovească la un simplu gest al caidului și fiindcă din fire nu-i plăceau lucrurile care se lungeau prea mult își zise:

—Să-mi taie capul, sau să mă împuște, de vreme ce așa e hotărât; sau, dacă nu, să-mi vorbească să mă mai distreze. Și acel gând care-l obseda de când se trezise, îl exprimă acum caidului înmărmurit.

Atunci, acesta, întunecat, cu fruntea încruntată și ochii arzători, răspunse:

— Ei bine, ai dreptate, cercetaș! Da, și morții noștri cer răzbuntre. Zmintitule ! nu sunt dispus să mă distrez cu prostiile tale. Coboară-te de pe cal !

Rece, calm, simțind deasupra sa planând augusta pace a morței dar resemnat și hotărît să moară ca un brav, acel copil, atât de încercat în pericole și aventuri, dovedi atunci o bărbăție de vechi luptător.

Se dete jos de pe cal, asvârli burnuzul, își umflă cu mândrie pieptul, încrucișă brațele, ridică puțin capul ca să privească bine în față pe caid și zise simplu:

— Iată-mă!

Fu o tăcere solemnă, turburată doar de fâlfâitul unora dintre burnuzuri luate de vântul ce sufla.

Poteca era largă în locul acela și călăreți și pedeștri amestecați cu șefii și cu ulemalele, formau un mare cerc, în mijlocul căruia sta caidul, cercetașul și îndărătul lui cei doi gardieni înarmați. Chiar în momentul acela soarele strălucea pe creasta unei stâncii. Mii de raze de aur, împurpurând cerul trandafiriu, colorând munții si făcând să pară

și mai albe burnuzurile și mai strălucitoare armele cavalerilor. Și în mijlocul tăcerii, vocea caidului rosti:

— Ai rugat pe Dumnezeul tău ?

— L'am rugat, răspunse cu răceală Marius.

— Hotărîrea ta e definitivă ? Rămâi creștin ?

— Și italian, da!

— Atunci fie după voia ta. Ceasul din urmă ți-a sunat.

Dar toate forțele vii care agitau sufletul, inima și corpul acelui eroic copil se revoltară în acel moment suprem. Un val de sânge îi năvăli în obrajii bronzați; ochii îi străluciră; deasupra fâșiei însângerate, care-i încingea fruntea spre caid, Marius strigă cu o voce în care tremura furia și indignarea:

— Și a ta va suna foarte curând, caide! Aeroc-ul zboară mult mai repede decât fug caii tăi. Caide, tu fugi cu mii de oameni dinaintea câtorva bravi soldați și mă ucizi pe mine, care sunt fără arme. Ești un laș !

Fu ultimul cuvânt de sfidare eroică pe care-l pronunța Marius Colombo.

CAPITOLUL IX

Invingătorii

Caidul, livid, făcu un gest. Marius fu apucat, trântit în genunchi și ținut de păr, cu capul în jos...

Și, o clipă, care i se păru nesfârșit de lungă, el aștepta să simtă pe gât lovitura de iatagan, care avea să fie ultima lui senzație. Dar lovitura se făcu să fie așteptată atât de mult încât Marius se gândi:

— A! dar ce? nu vor să sfârșească odată?

Atunci simți că nu-l mai țineau de păr și auzi un zgomot formidabil și strigăte prelungite, care se apropiau odată cu galopul unui cal.

Ridică atunci capul, privi în jur și se ridică dintr'o săritură.

Și văzu și crezu că înebunește; văzu un cal plin de spumă oprindu-se între el și caid și pe acel cal era un ofițer italian ! îndărătul lui doi soldați, își opriră și ei caii: unul tinea un steag alb, celălalt o trompetă. Și ofițerul salutând, întinse caidului o hârtie făcută sul.

Impasibil, Mohamed-el-Haid luă hârtia,, o citi, o mototoli apoi cu gest violent și rămase o clipă pe gânduri cu aerul nedumerit.

Dar, ridică repede capul și zise calm:

— Bine! Cercetașul e al tău. Ia-l cu tine.

Apoi cu un fel de violență în care ura se amesteca cu admirația, adăogă:

— Dar Profetul ne părăsește de vreme ce se nasc prin-

tre necredincioși astfel de copii! Du-te și spune generalului că Mohamed-el-Hamid renunță la luptă. Și asvârlind hârtia mototolită, caidul apucând sabia cu amândouă mâinile o ridică și apoi o lovi de arcada șelei, aruncând apoi cele două bucăți la picioarele lui Marius.

Și cercetașul, uimit, îl auzi spunând:

— Copile, ia spada asta. E un trofeu de care numai tu ești demn. Zicând aceste cuvinte, caidul dete pinteni calului, îl făcu să se întoarcă spre Sud, strigă cu glas puternic un ordin scurt și plecă în galop, urmat de șefi și ulemale. Îndărătul lor, infanteria și cavaleria își reluă marșul.

Cât despre Marius, aproape nebun de uimire și de bucurie, căzu în brațele ofițerului, care sărise jos de pe cal.

Primele sale cuvinte, fură:

— Dar Raimond și Jan Bart?

Sunt sănătoși ?

— Da ! Da !

— Bine! foarte bine! Dar explică-mi, te rog.

— Peste puțin ! zise ofițerul. Acum urcă-te pe calul ăsta și să plecăm. Suntem departe de Yefren și trebuie să mai trecem iar pe lângă ariergarda musulmană, dela care ne putem aștepta la orice, cu tot steagul alb pe care-l purtăm cu noi.

Marius sări pe un cal, lăsat de musulmanii fugiți și se avântă, liber, pe drumul pe care venise ca prizonier.

Cinci minute după ac[illegible]e opriră cu toții brusc. Aeroplanul apăruse deodată de[illegible] unei creste de munți și se apropia cu repeziciune.

— Raimond! Jan Bart! strigă Marius.

Dar și ei îl văzuseră, căci după o clipă, aeroplanul aterizâ pe o platformă stâncoasă. Marius sări de pe cal și strigă ofițerului:

— Înțelegeți!... Eu mă duc... Intoarceți-vă fără mine la Yefren.

Ofițerul începu să râdă și, urmat de cei doi soldați, se depărtă la galop. Marius se cățără pe stânci și sărind în nacela Aeroc-ului strânse în brațe pe Raimond și pe Jar Bart, cari plângeau de bucurie.

Câteva ore mai târziu, pe câmpia ce ce întinde la Nord de Kasba din Yefren, toate trupele aduse de generalul Ameglio, dela Tripolis, erau înșirate ca pentru o paradă.

Și în fața tuturor, generalul salută cu spada pe cei trei cercetași, palizi de emoție și de mândrie.

— Soldați ai Italiei, să salutăm pe cei trei învingători în lupta dela Yefren.

— Mulțumită vouă, cercetași italieni, inamicul a fost decimat și intervenția voastră n'a avut numai un rezultat,

militar dar și consecințe politice incalculabile. In numele Italiei vă mulțumesc și vă felicit !

Un uragan de aplauze primi aceste cuvinte!

Și în mijlocul tăcerii și emoției profunde, pe când mii de ochi contemplau acea scenă grandioasă, generalul prinse pe pieptul lui Raimond Balsam și al lui Jan Maria Callega medalia virtuții militare. Când veni rândul lui Marius. Apoi lui Marius care se bătuse ca un erou, ca un adevărat soldat, generalul zise cu glas emoționat:

— Pentru tine însă, am ceva mai mult, ceva care îți apartine. Browning-ul tău ! Iată-l.

Și generalul ridică în aer mica armă bronzată pe care o scoase dintr'un buzunar de la șea, apoi zise:

— Pe când tu erai prizonier, un ofițer a gravat pe țeava acestui revolver, data și numele victoriei dela Kasba și a adăogat: „Glorie cercetașului Marius Colombo!"

Iată-ți arma, cercetaș... Ia-o-! Și primește odată cu acea sta, medalia militară, în numele guvernului italian.

Atunci, entuziasmul trupelor fu de nedescris. Văzduhul se cutremură de răsunetul formidabil al ovațiilor, al surlelor, al trompetelor și al tunurilor, repetate la infinit de ecoul munților.

. . . . . .

După atâtea aventuri, atâtea primejdii și atâtea onoruri, cei trei tineri aveau nevoe de liniște și de repaos. Petrecură douăzeci și patru de ore la Kasba.

Iar la 30 Iunie, la răsăritul soarelui, *Aeroc-ul* își luă din nou zborul spre Lisabona, unde cei trei cercetași sperau să-și revadă părinții, vestiți de guvern și de ziarele italiene și să pornească, în sfârșit, spre adevărata lor țintă: New-York-ul.

Ce le mai rezerva însă destinul?... Cine putea ști?... Dar, în viață, când ai fost prins în vârtejul aventurilor, se pare că triumful final nu e niciodată complet atins. Raimond, Marius și Jan Bart aveau să facă de multe ori încă și în mod emoționant, această tragică și uimitoare experiență.

Citiți urmarea în fascicola No. 6

„CECUL DE CINCI MILIOANE"